

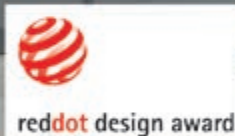
De Limburgse Jager

VVRLJ

Industrie-sectionaaldeur ALR Vitraplan

Functie ontmoet aspect. Hörmann deuren met onderscheiding.

ASR 40: aluminiumdeur
in fijn profielaspect

Industriedeuren en design: Bij Hörmann is dat geen tegenstrijdigheid. De industrie-sectionaaldeur ALR Vitraplan werkt door de nieuwe, in hetzelfde vlak liggende beglazing, echt hoogwaardig. En dat blijft ook zo. Daarvoor zorgt de krasvaste DURATEC kunststofbeglazing. Bekroond met de reddot Award.

Voorwoord

Regimentscommandant

Regimentsgenoten,

Het is zondagmiddag 27 november en ik zit achter mijn laptop om mijn voorwoord voor ons Regimentsblad aan het papier toe te vertrouwen. Ik heb de afgelopen weken als een bloedhond achter de compagnieën aangezetten om hun bijdrages aan ons blad. Nu ik nog! Er gebeurt veel bij onze Landmacht, ons Regiment en ons Bataljon, te veel om op te noemen eigenlijk.

Voordat ik u over alle drie bijpraat, denk ik dat het op z'n plaats is om allereerst onze hartelijke gelukwensen uit te spreken aan onze Regimentsoudste de Luitenant-generaal de Kruif, die sinds enkele maanden onze Commandant Landstrijdkrachten is. Een fantastische blijk van waardering voor wat hij de afgelopen jaren heeft betekend voor de KL, maar ook een ongelooflijke uitdaging, want we zijn nog maar net begonnen met de grootste reorganisatie en bezuiniging na die van medio negentiger jaren. Toch heb ik erg veel vertrouwen in de wijze waarop onze Commandant de komende jaren onze Landmacht gaat leiden. Ik roep u op dat ook te hebben. In zijn rondgang langs de eenheden van de Landmacht heeft Generaal de Kruif ons op een inspirerende manier verteld hoe hij de toekomst van de Landmacht ziet, als verzekering voor vrede, veiligheid en stabiliteit in Nederland en ver daarbuiten. In een moeilijke periode als deze moeten we blijven gaan voor kwaliteit van ons personeel. We kunnen immers nooit 'wegens verbouwing gesloten' zijn. Daarbij moeten we investeren in datgene wat ons als zwaarmacht uniek maakt, namelijk dat we in staat zijn om te vechten, zowel in fysieke zin, als in de meer overdrachtelijke zin bijvoorbeeld tijdens een humanitaire missie of bij een nationale operatie. Militairen 'vechten' door waar anderen stoppen! Dat maakt ons tot een unieke capaciteit binnen de Nederlandse samenleving.

Dat brengt mij automatisch bij het eerste onderwerp waarover ik u bij wil praten, onze Landmacht. Nu denkt u misschien: 'Wie is hij om ons bij te praten over de hele Landmacht?' Ik

zal ook niet in de valkuil stappen om buiten mijn speelveld te gaan, maar ik realiseer me ook dat voor veel van onze lezers ons blad de enige manier is om een beetje te volgen wat er allemaal gebeurt, behoudens de informatie via de niet militaire media.

Vanaf januari komen er een dikke 100 reorganisatietrajecten op stoom. Het gaat daarbij over de meest uiteenlopende onderwerpen, van vuursteun tot het opleidingsveld, van infra tot de militaire muziek en de infanteriebataljons. Ik zal me beperken tot de reorganisaties die ons als Bataljon direct raken, wat u ook inzicht geeft over wat er bij het Bataljon speelt.

Allereerst onze vulling met soldaten. Sinds een jaar is de Krijgsmacht een leerbedrijf geworden voor de Regionale Opleidingscentra (ROCa). Dat wil zeggen dat op een groot aantal ROCa studenten de opleiding Veiligheid en Vakmanschap kunnen kiezen, zowel op niveau 2 als op niveau 3. Deze opleiding bereidt de leerlingen voor op een baan bij de Krijgsmacht, waarbij een deel van de lessen wordt gegeven door militaire instructeurs, ledere maand lopen de leerlingen een week stage bij de Krijgsmacht, in ons geval voor het Grondoptreden (GROP). Daarvoor is onze Stafcie (Dcie in oprichting) uitgebreid met een pelo-

ton wat deze Beroepspraktijkvorming verzorgt. Op termijn moeten ongeveer 75% onze soldaten via dit Loopbaanlint de organisatie binnenkomen. De andere 25% komt via de traditionele opleiding. Op dit moment is de instroom nog erg laag, maar komen er ook geen soldaten meer via het oude traject binnen. Met het normale verloop van de contracten van ons zittend personeel loopt de vulling terug en moeten we alle zeilen bijzetten om ons personeel te behouden. Daarvoor is de warme deken van de compagnieën en het bataljon belangrijk, maar ook de kans om door te groeien. De mogelijkheden daarvoor zijn nog te beperkt, maar we zoeken de grenzen op van wat mag en wat mogelijk is.

Een reorganisatie die ons ook gaat raken is die van het opleidingsveld. Mensen in opleiding kosten geld zonder dat ze een daadwerkelijke bijdrage leveren aan ons product. Om deze kosten te drukken zullen opleidingen steeds efficiënter worden ingericht en zal opleiding alleen plaatsvinden als het nodig is voor de functie van de medewerker, onder het motto 'just enough, just in time'. Maar het betekent ook dat meer opleidingen bij het Bataljon gegeven gaan worden. Iets waar we niet direct de capaciteit voor hebben en waaraan

we zullen moeten wennen. De positieve kant is wel dat je opleidt 'voor jezelf, door jezelf' en dus achteraf alleen jezelf de schuld kunt geven als het misgaat, vooropgesteld dat de randvoorwaarden goed worden ingevuld. Over dat laatste maak ik me wel zorgen.

Een reorganisatie waar wij zelf vol inzitten is de reorganisatie Manoeuvre. Daarin wordt het pantserinfanteriebataljon 'CV90 proof' gemaakt. De pantserinfanteriepelotons worden versterkt met een extra luitenant en twee extra sergeanten. Dat wil zeggen dat er een pelotonscommandant (PC) is voor het gehele peloton, maar ook een startende PC voor het uitgestegen deel van het peloton. Beiden hebben de beschikking over een pelotonssergeant (PS) en over voertuig- of groepscommandanten (7 onderofficieren totaal). Binnen het peloton worden mensen opgeleid voor Combat Life Saver en voor Medic, maar ook voor infanterie pionier (infanteriegeenist) en verbindingsspecialist. Ook komt er een nieuw geweer voor selectieve doeluitschakeling op grotere afstanden (soort schutter 'richt-recht', zoals we vroeger ook kenden). Kortom, een hele verbetering. Wij beginnen vanaf 1 januari met deze nieuwe organisatie, gelijk met de omscholing naar de CV90.

Naast het painfpel, wordt ook de Stafcompagnie gereorganiseerd naar de Dcie. Hebben we straks dus een A-, B-, C-, en Dcie. De capaciteiten van de Stafcie blijven behouden (ondersteuning van de Batstaf, uitvoering van de bataljonslogistiek en het verkenningsspeloton), maar daar komen nu het restant van de MRAT pelotons bij (2 x 5 Fenneks met Gill) en wellicht ook de mortiergroepen. Tegen die laatste is verzet vanuit alle painfbats die de voorkeur geven aan de mortiergroepen bij de compagnieën, dus die keuze is nog onderwerp van studie. Kortom, 2012 wordt met de reorganisatie en de invoering van de CV90 een druk jaar.

Dat brengt mij bij ons Regiment, waar we allemaal zo trots op zijn. Ook hier begin ik met de verdrietige mededeling dat het Regiment de afgelopen periode twee van haar coryfeeën verloren heeft. Allereerst Luitenant-kolonel bd Peter van Lieshout, oud-Regimentscommandant en Limburgse Jager van Verdienste, die afgelopen 22 oktober overleed na een jarenlange strijd tegen kanker. Peter was een uniek mens met een groot hart voor ons Regiment en haar mensen. We hebben op 28 oktober met Regimentseer afscheid van hem

genomen. Daarnaast is afgelopen 23 november plotseling overleden Kapitein bd Leo van den Braken, ook Limburgse Jager van Verdienste die zich binnen de Stichting jarenlang heeft ingezet voor de oude veteranen. We zullen deze mensen missen bij onze Regimentsactiviteiten.

5 november 2011 gaat de geschiedenis in als de dag waarop het Regiment haar Veteranenvereniging Regiment Limburgse Jagers (VRLJ) oprichtte. De vereniging die alle jonge veteranen van na 1962 samenbrengt, als basis voor reünies en activiteiten en toekomstbestendig voor het veteranenbeleid van de KL.

Op 25 november jl. organiseerde het Regiment haar inmiddels vierde Phaffdag, genoemd naar de oprichter van ons Stamregiment in 1813, de Kolonel Phaff. Na de Canon der Limburgse Jagers van vorig jaar, een initiatief wat nu navolging vindt bij andere Regimenten, was dit jaar de Indiëveteraan het middelpunt. Het was een mooie dag, ondanks wat organisatorische hick-ups, waarvoor mijn excuses. Ik mocht Kolonel Rob Querido Limburgse Jager van Verdienste maken, voor zijn leiderschap bij de slag om Chora, waar hij heeft laten zien waar het Regiment Limburgse Jagers voor staat; daadkracht en doortastendheid. Daarnaast was er een mooie lezing van Drs. Martin Elands van het Veteraneninstituut, die op een heel genuanceerde wijze zijn licht liet schijnen op de Indiëveteraan tijdens en na de oorlog en de waardering die ze daarvoor slechts sporadisch of in ieder geval niet openlijk kregen. De herdenking was stijlvol en deed recht aan alle gevallen tijdens de diverse oorlogen en conflicten.

's Avonds vond in het Munttheater het jaarlijkse Relatieconcert Limburgse Jagers plaats, ook dit jaar weer uitgevoerd door ons fantastische Fanfarekorps Koninklijke Landmacht Bereden Wapens. 'Land en Macht' heette de voorstelling, die verhaalde over de rol van de 'militair, zoon en geliefde' in het Nederlandse Leger door de eeuwen heen. Krachtig en passend bij waar ook 42 Painfbat LJ voor staat, vrede, veiligheid en stabiliteit binnen onze landsgrenzen en ver daarbuiten. Dat daarbij, naast een groot aantal gasten, ook een deel van de nabestaanden van onze gesneuvelde collega's, vrienden en maten en een aantal gewonden aanwezig waren, vond ik geweldig, hoewel het zwaar voor ze was.

42 BLJ floreert als altijd. Als u dit leest is op 29 november ook de Dcie teruggekomen uit de West. Ze hebben het erg goed gedaan en hebben de norm die eerder door de Acie was gezet meer dan vastgehouden. Zij zullen overigens niet de laatste Limburgse Jagers op Curaçao zijn, want onze C-eagles zullen in april met 3 infanteriegroepen de missie van 42 Brigadeverkenningsseskadron ondersteunen. Vanaf januari begint het bataljon met de lang verwachte invoering van haar nieuwe gevechtsvoertuig de CV90. Om daarmee een goede start te maken, werkt iedere compagnie op naar niveau III, het pelotonsniveau. De C-eagles beginnen met de omscholing en hebben de afgelopen maanden laten zien er helemaal klaar voor te zijn. Ze hebben een goed oefenprogramma achter de rug, waarbij ze in augustus in Bergen-Hohne hun laatste scherpe schot met het 25 mm kanon van de YPR hebben geschooten en alle pelotons CV90 gecertificeerd zijn. Daarna hebben ze een geweldige oefening gehad in Marnehuizen, waarbij ze hebben laten zien dat ze in teamverband kunnen optreden in verstedelijkt gebied. De A-ganzen zullen de volgende zijn. Na terugkomst uit de West is de cie weer begonnen met de YPR, waarbij op de Leusderheide bleek dat de groepen prima met de YPR overweg kunnen. Komend jaar in week 3 en 4 zal de Acie op compagniesniveau worden geoefend in een oefening geïntegreerd met de Dcie in oprichting. De B-bulldogs beginnen in januari met het opwerken naar niveau III om in september de CV90 in te voeren, als laatste van de KL. De bulldogs komen als sterk team terug uit de West. Ik heb ze aan het werk gezien in september, toen de cie op oefening was op Bonaire. U zult zeggen 'dat is geen straf', en dat is het ook niet. Maar trainen op zo'n mooi eiland is toch echt iets anders dan vakantie vieren. Het was een erg professionele oefening, waarbij de samenwerking met de civiele hulpdiensten op Bonaire prima verliep.

Ik ga afronden, want u moet door naar de rest van de inhoud. Ook deze uitgave is weer meer dan de moeite waard. Met de fantastische steun van de trouwe adverteerders is het weer gelukt om u op een onderhoudende manier bij te praten over ons Regiment, ons Bataljon en onze geschiedenis. Tot slot wens ik u en de uwen een zeer voorspoedig 2012 toe.

**Geniet ervan,
Luitenant-kolonel Marc Jacobs**

28 oktober 2011

Woord van de Regimentscommandant Limburgse Jagers Luitenant-kolonel Marc Jacops, bij de crematie van Luitenant-kolonel bd Peter van Lieshout, oud-Regimentscommandant der Limburgse Jagers.

Ik heb in mijn hand een boek met de titel 'Ik wijk voor niets', in het latijn 'Nulli Cedo'. Dat is de titel van een boek met daarin de geschiedenis van het wapen der Infanterie en dus ook van ons Regiment. Maar Nulli Cedo is ook de wapenspreuk van het Wapen der Infanterie. Peter heeft de afgelopen 6 jaar bewezen een uitzonderlijke vechter te zijn, die week voor niets.

Wies, Robert en Ilone, Chantal, Cris, Jeroen en Eva, familie, vrienden en kennissen, collega's, oud collega's, Regimentsgenoten,

Ik vind het een buitengewone eer dat ik als Regimentscommandant Limburgse Jagers, hier bij het afscheid, iets mag zeggen over Peter als militair. Toen ik afgelopen woensdag bij Wies en de familie was en we het militaire deel van deze dienst voorbereiden, zei Robert: 'Marc, het moet vooral geen droge opsomming van zijn plaatsingen worden'. Zoveel tijd hebben we niet eens, maar het zou ook geen recht doen aan de militair Peter, want hij was zoveel meer dan een opsomming van plaatsingen. Toch ga ik wel een aantal mijlpalen uit zijn rijke militaire carrière memoreren, omdat ze heel kenmerkend zijn voor de militair Peter van Lieshout.

Begonnen als onderofficier bij 16 Pansterinfanteriebataljon LJ, leerde hij daar wat het betekende om dicht bij je mensen te staan. Het gaat immers om wat er onder die baret of helm zit, of in dat pak en veel minder om de rang die daarbij hoort. Het gaat om mensen, want dat is de kern en kracht van ons bedrijf. Bij Peter waren respect, eerlijkheid en rechtvaardigheid als militair, zeldzaam goed in balans met de menselijke maat.

Peter ging in eigen tijd studeren en kreeg een kans om als excellerend onderofficier de Biesma HBS te doen en officier te worden. Hij werd daarna één van de laatste pelotonscommandanten, weer bij hetzelfde 16 Painfbat LJ.

U ziet, reorganisaties zijn van alle tijden.

Kort daarna werd hij pelotonscommandant op de bakermat waar hij ooit als onderofficier was opgeleid, de KMS in Weert. Hij wist als geen ander wat je als jonge onderofficier moest kennen en kunnen om bij de troep te overleven.

Het vormen van jong leidinggevenden is daarna als een rode draad door de carrière van Peter blijven lopen. Eind 80-er jaren werd hij Commandant van de Voortgezette Algemene Opleiding op het Opleidingscentrum voor Officieren Speciale Diensten in Breda. Hij was daar verantwoordelijke voor de opleiding van jonge officieren, waaronder zijn zoon Robert, die tot grote trots in zijn voetsporen trad. Dat moet een apart gevoel zijn geweest, om je eigen zoon daar over de binnenplaats te zien rennen voor tenue-inspecties op de vrijdagmiddag. Wat zullen jullie gelachen hebben in de weekenden. Daarna brak de periode aan waarvan ik Peter persoonlijk het beste ken. Zijn periode als Hoofd Operaties of S3 en daarna plaatsvervangend Bataljonscommandant bij 17 Painfbat LJ. Dat vond hij een geweldige periode. Amerikanen verslaan in Hohenfels, dat gebeurde zelden en gaf een geweldige boost aan het Bataljon. Ik herinner me als jong luitenant en plaatsvervangend Commandant van de A-compagnie, dat we na een lange week oefenen en weinig slaap, eindigden met de compagnie aan de achterzijde van het voor velen bekende 'koffiebosje' op de Oirschotse Heide. Moe maar voldaan rolde iedereen uit zijn voertuig voor de laatste evaluatie. Het was aan het einde van die druilerige ochtend dat ook ik uit mijn voertuig stapte. Uit de doorgang door het koffiebos stapte een lange schim op ons af. Dat kon maar één iemand zijn. Handen op de rug, helm op, grijze snor en brede grijns op het gezicht. Het voelde zo vertrouwd als hij voorover boog en vroeg: 'En? Hoe is 't gegaan? Tevrede?'. Nooit een onvertogen woord, altijd met respect en altijd met het doel om beter te worden. In die periode diende ook Robert in Oirschot en stonden ze samen zandzakken te vullen in Limburg, tijdens de watersnood op 31 december 1993. Ze waren net op tijd thuis voor de champagne en de olieballen.

Na een functie op het Opleidingscentrum voor Didactiek en Militair Leiderschap, daar is ie weer de rode draad van leiderschap en mensen vormen, brak de periode aan waaraan Peter en Wies intense herinneringen koesteren. Peter werd Garnizoenscommandant Venlo en Regimentscommandant LJ. Samen langs burgemeesters, Schutterijfeesten en Regimentsactiviteiten. Het was ook een soort compensatie naar Wies toe, voor alle lange jaren daarvoor dat Peter veel van huis was bij alle operationele plaatsingen. Jaren waarin het reilen en zeilen thuis vooral door Wies gebeurde. Iets wat veel collega's en oud-collega's zullen herkennen. De functies van Regimentscommandant LJ en Commandant van 42 Painfbat LJ waren toen nog gescheiden. Dat bood Peter de kans om met regelmaat te gaan kijken bij wat ook een beetje zijn Limburgse Jagers waren.

Hij bezocht het Bataljon in Bosnië ten tijde van het commando van de toen Luitenant-kolonel Theo Vleugels en hij genoot daar samen met de Gouverneur van Limburg, Baron van Voorst tot Voorst van de professionele manier waarop het Mechbat haar missie uitvoerde.

Ook na zijn FLO kon Peter zijn Landmacht maar moeilijk loslaten en bleef hij trouw aan zijn rode draad, de mens binnen de organisatie. Hij maakte deel uit van de Aname en Adviescommissie van de KMS en veel van de huidige onderofficieren hebben aan hem moeten uitleggen waarom ze zo graag onderofficier wilde worden. Voor deze verdiensten ontving hij de Legpenning van de Bevelhebber der Landstrijdkrachten, toen de Luitenant-generaal Peter van Uhm. Daarnaast was hij Limburgse Jager van Verdienste, vanwege alles wat hij voor het Regiment heeft betekend.

Peter, ik weet zeker dat ik namens alle collega's, oud-collega's en Regimentsgenoten spreek, als ik je oprecht dank voor je warme collegialiteit en kameraadschap en vriendschap, met een groot hart voor de Landmacht, het Regiment, maar vooral voor mensen.

Heel veel dank en respect daarvoor.

*Luitenant-kolonel Marc Jacops
Regimentscommandant
der Limburgse Jagers
Commandant 42 Pantserinfanteriebataljon
Limburgse Jagers*

Sinds het verschijnen van het vorige blad zijn ons eveneens ontvallen de Regimentsgenoten:

Lj **Mulder**, Sld **Cats** 2-6RI, Kol **Ansink** 42 BLJ, Lj **van Ewijk**, Sld **van Doelen** 2-6RI, Lj **Valkenburg** 432BLJ, Lj **Olsthoorn**, Adj **Splinter**, Sld **Buckens** 2-6RI, Lj **Meulendijks**, Sgt **Kelder** 42 BLJ, Sgt **Wijers**, 2-6RI, Sld **Engelen** 5-11RI, Kol **Mühren** 42 BLJ, Sgt **Peeters** 16 BLJ, Sld **Poolen** 402 BI, Lj **van der Heijden** 2-6 RI, Lkol **van der Linden** 16 BLJ, Sgt **Stein** Inf School en Kap **van den Braken** PMC-L/ RegKap Adj
Wij wensen de nabestaanden van onze overleden Regimentsgenoten veel sterkte toe bij de verwerking van dit verlies

Noot Mocht U een overlijdensbericht ontvangen van een Regimentsgenoot, dan zouden we het op prijs stellen indien U ons daarvan in kennis stelt via info@limburgsejagers.nl of tel 0475-492868.

U ZIET NIET WAT WIJ ZIEN

Uw Partner voor mobiele video observatie

Tegenwoordig is video-observatie niet meer weg te denken uit de samenleving, waarbij er steeds meer video-observatie plaats vindt op mobiele en/of ongebruikelijke locaties. Door het ontbreken van infrastructuur is draadloze videotransmissie een voor de hand liggende oplossing. Heijmans realiseert projecten met draadloze videotransmissie, door toepassing van het Mobile Viewpoint concept ontwikkeld door ICT bedrijf Triple IT.

Toepassingsgebieden

- Dienstverlenende voertuigen
- Hulpverlenende voertuigen
- Observatie vanuit meldkamer
- Locaties waar geen infrastructuur aanwezig is
- Evenementen
- Tijdelijke opstellingen (locatie onafhankelijk)

Technische specificatie

- Web-based oplossing
- Live beelden
- Camera onafhankelijk
- Draadloos via UMTS / HSPA
- Bi-directionele communicatie
- Positiebepaling via GPS
- Video opslag lokaal / centraal

Voor meer informatie en vragen kunt u contact opnemen met Anthony Elbers 06-54982293 / aelbers@heijmans.nl

Heijmans Techniek & Mobiliteit, Postbus 766, 5201 AT 's-Hertogenbosch, tel. 073 - 648 41 11

Luitenant-generaal de Kruif,

onze regimentsoudste commandant landstrijdkrachten

Toespraak van Luitenant-generaal Mart de Kruif uitgesproken bij zijn aantreden als nieuwe Commandant Landstrijdkrachten

Geachte aanwezigen,

Als u het mij toestaat sluit ik mij aan bij de wijze waarop mijn voorganger u welkom heeft geheten, symbolisch voor de toekomst van de krijgsmacht, waarin we zo min mogelijk zaken dubbel willen doen.

Zojuist heb ik het commando aanvaard over het Commando Landstrijdkrachten. Als eerste wil ik de generaal Bertholee bedanken voor alles wat hij als Commandant voor de Koninklijke Landmacht heeft betekend. In een tijd waarin de mensen van de Koninklijke Landmacht vrijwel allemaal in het hele spectrum zijn ingezet of daarbij hebben geholpen, was u de leider. U heeft daarbij alle aspecten van leiderschap moeten en mogen meemaken. Van het verdriet om gesneuvelde collega's en de zorg voor de nabestaanden, tot het begeleiden van onze honderden gewonden. Van de verantwoordelijkheid voor de grootste reorganisatie van de Koninklijke Landmacht van de afgelopen decennia, tot het uitreiken van herinneringsmedailles, de gevechtsinsignes en het uitreiken van de Groene Baret. Ik weet dat dit niet altijd makkelijk is geweest, en u soms 'the loneliness of command' heeft meegemaakt. Maar in al die tijd dat ik u in die functie ken heeft de dynamiek in de wereld om u heen u als persoon niet veranderd. Uw zorg voor uw mensen, verantwoordelijkheid voor de Koninklijke Landmacht, scherpzinnigheid, onvoorwaardelijke integriteit en volledige voorbeeldhouding waren onaantastbaar en

hebben ons geïnspireerd. Daarmee wil ik toevoegen dat u daarbij nadrukkelijk uw verantwoordelijkheid heeft genomen als Commandant van een Operationeel Commando, door bij de huidige reorganisatie de moed te hebben gehad geen hek te zetten om de Koninklijke Landmacht, maar actief heeft aangegeven op welke wijze de Koninklijke Landmacht bij zou kunnen dragen aan de noodzakelijke reducties voor de gehele krijgsmacht. Daarin heeft u bakens verzet.

In de tweede plaats wil ik je als persoon bedanken voor je wijze coaching en begeleiding die deze druistige generaal soms nodig had. Mede hierdoor vond ik weer de weg van de operationele hectiek naar de wegen der bedrijfsvoering. Het ging zelfs zo ver, dat je de uitslagen van Feyenoord ging volgen in het weekeinde om mij daar maandag mee te confronteren, en mensen die je kennen weten dat zo iets wel heel ver gaat. Ik wil hier nadrukkelijk de Commandant der Strijdkrachten bedanken voor het in mij gestelde vertrouwen. U weet dat ik er alles aan zal doen dit niet te beschamen. Ik wil mij ook richten tot de collega's binnen Defensie. Ik wil u danken voor alle ontvangen gelukwensen en de warmte die ik heb mogen ervaren. Ik beloof u dat de Koninklijke Landmacht, als voorheen een betrouwbare kameraad zal zijn om richting te geven aan de toekomst en invulling te geven aan het heden van de krijgsmacht. Ten slotte wil ik mij richten tot de mensen waar het om gaat, de mannen en vrouwen van de Koninklijke Landmacht.

Ik kan mij geen beter stel mensen denken om mee samen te mogen werken. U heeft aangetoond te kunnen vechten als het moet en te helpen waar het kan, samen met onze collega's van de krijgsmacht en onze nationale en internationale partners. En dat doet u met een inzet, toewijding en kameradschap die uniek is. Ik weet zeker dat u deze houding ook in de komende jaren ten toon zult spreiden, jaren die niet makkelijk worden omdat één op de vier collega's over een aantal jaren niet meer bij ons zal werken. Ik ken de pijn die dit ons allen doet, maar weet ook dat we hier gaan uitkomen. U kunt er op rekenen dat ik er alles aan zal doen om u hierbij te leiden.

Axuda Insurance

Uw partner in fragiele staten

*"By failing to prepare
you are preparing to fail"*

Benjamin Franklin

Over Axuda Insurance BV

Wij zijn een Nederlands assurantiebedrijf dat is gespecialiseerd in het verzekeren van mensen, bedrijven en organisaties met activiteiten in (post)conflictgebieden zoals bijvoorbeeld Afghanistan, Somalië en Irak.

Ons internationale netwerk in combinatie met onze lokale aanwezigheid maakt het mogelijk onze oplossingen wereldwijd aan te bieden. De dekkingen van Axuda zijn natuurlijk inclusief de risico's verbonden aan oorlog, terrorisme en piraterij. Naast de personele risico's zijn wij ook in staat uw bedrijfsmatige risico's in fragiele staten van een passende dekking te voorzien.

Axuda Insurance gebruikt Lloyds of London als herverzekeraar van haar producten.

w: www.axudainsurance.com

e: info@axudainsurance.com

t: 0475-741664

Over Lloyds of London

Lloyds is de oudste verzekeringsmarkt ter wereld. Het heeft een reputatie als toonaangevende partij met betrekking tot gespecialiseerde oplossingen voor zware en moeilijk verzekerbare risico's. Haar unieke financiële structuur en haar aanwezigheid in meer dan 200 landen samen met haar A+ rating van Standard and Poors and Fitch maken van Lloyds een van de sterkste aanbieders van verzekeringen in (post) conflictgebieden.

Met vriendelijke groet,

Marcel Hagens, Directeur

w: www.lloyds.com

De Bulldogs op Curacao

Inleiding

Vier maanden Curacao: je kunt het als eenheid slechter treffen! Voor de B-compagnie waren de maanden augustus tot met november 2011 een periode om niet snel te vergeten! Compagnie in de West, rotatie 7, als opvolgers van onze eigen A-cie. Een 17-weeks programma met nagenoeg uitsluitend nieuwe ervaringen. Zo'n extreme hitte in combinatie met een hoge luchtvochtigheid dat we terugverlangden naar Afghanistan. Ruig terrein, met koraal als ondergrond zo scherp en ruw dat de schoenzolen er zichtbaar van sleten. Alle Benedenwindse Eilanden hebben we gezien, vaak van heel dichtbij... Maar ook een hoop vrije tijd, en met voldoende te doen op een vakantie-eiland verveelden we ons geen moment! In dit artikel beschrijven verschillende Bulldogs de activiteiten die we hier ontplooid hebben.

Globaal bestond het programma uit de volgende onderdelen:

- Acclimatisatieperiode (groene oefeningen op oefenterreinen te Curacao)
- Opleiding Amfibisch optreden
- Hurricane Relief Exercise te Bonaire
- Bonaire Maritime Day (vlootdag)
- Tactische schietoefeningen op Curacao
- Tactische oefening op Aruba (met 32e Marinierscompagnie)
- Finex (eindoefening) op Curacao
- Ondersteunen diverse goede doelen op Bonaire en Curacao

Veel leesplezier gewenst!
Kapitein Wassenaar, CC

Groene oefening/ acclimatisatie

Het was bedoeld als een acclimatisatie oefening. Voor velen van ons was het gewoon kapot gaan van de hitte. Iedereen dronk constant grote hoeveelheden water en op een of andere wonderbaarlijke manier piste je nauwelijks iets uit. Dit kwam omdat iedereen 24 uur per dag non stop aan het zweten was. Daar kwamen we achter toen we de eerste dag een stukje gingen wandelen, maar dat stukje was niet van te voren verkend dus we kwamen er al snel genoeg achter dat we eigenlijk in dat gruwelijke terrein nergens naar toe konden gaan.

De enige mogelijkheid was naar boven. Daar gingen we, gestuntel en geklauter waren het gevolg, desalniettemin werd de top bereikt. Eenmaal boven kwamen we er wederom achter dat het terrein weer verraderlijk was geweest en de enige terugweg de heenweg was. Onderweg kwamen allerlei rare boompjes en struikjes tegen, een hoop mannen van Ehd 3 dachten ooooooohhhh wat een mooie blaadjes die moet ik even aanraken niet wetend dat het de wel begeerde manzanila boom/struik was. Er was er zelfs een zo slim die dacht ik wrijf het even in mijn ogen kijken wat dat met me doet. Eenmaal terug op het kamp zei betrokkene:(sgt v geene) „ Kijk maar niet naar mijn ogen”. En het eerste wat iedereen deed is naar zijn ogen kijken. Dit zag er echt goor uit. Andere hoogtepunten van deze oefening waren natuurlijk de overheerlijke WOL pakketjes (gevechtsrantsoenen). Iedereen was er zo gelukkig mee, sommigen waren er zelf zo dol op dat ze het presteerde om

12 blikken in 2 en een halve dag naar binnen te werken. Dag 2 kregen we een lesje flora en fauna dat voor Ehd 3 niet meer echt van toepassing was, want zij hadden de helft al allemaal gezien of dan wel gehad. De les was wel interessant en de korporaal Lopez die de les gaf was ook nog eens heel erg duidelijk. Met wat nou een ME-DI-CIJN!!!!!!! is en wat pijn doet . Op het eind van dag 2 gingen we de laatste actie in dat was een pelotons actie. Lekker die gruwelijk grote rugzak op je rug en gaan.

Hurricane Relief Exercise Bonaire

Het buureiland Bonaire ligt op z'n gat. Wateroverlast, stroomuitval en bijbehorende plunderingen hebben het eiland langelegd, het lokale bestuur , of wat er nog van over is, hebben een steunaanvraag bij het ministerie neergelegd om militaire bijstand. Een paar uur later stapt de B-cie op de Hr. Ms. Pelikaan (het ondersteuningsvaartuig van de marine) en vertrekt onder een wapperende Bulldog-vlag richting het rampgebied. Dit is het scenario dat de B-cie voor zijn kiezen kreeg; een heel ander soort oefening dan de compagnie gewend is van huis uit. Dat doet overigens niet af aan het feit dat het kunnen bieden van noodhulp op Bonaire en Curaçao één van de belangrijkste redenen is van de aanwezigheid van de landmachtcompagnie op Curaçao.

De pelotons zouden na aankomst meteen over gaan op het in kaart brengen van het gebied, zowel te voet als bereden in de meegenomen voertuigen. Nauwkeurig werd de fictieve schade opgenomen, werden noodshelters in kaart gebracht en werd het wegennetwerk op begaanbaarheid gecontroleerd. Handleiding voor dit alles was een landenfolder waarin alle relevante informatie voor noodhulp in verzameld is door andere CLAS lichten die hier vóór ons dezelfde oefening deden. Deze folder werd waar nodig aangevuld en gecorrigeerd door de gegevens verzameld uit de sociale patrouilles. Iets dat meteen opviel bij de militairen was de geweldige gastvrijheid van de bevolking, iets dat later, bij de Bonaire Maritime Day, nogmaals bevestigd zou worden. Daar waar de oefening zelf tijd bood hebben de mannen en vrouwen van 42BLJ zich van hun beste kant laten zien bij het opknappen van het lokale Rode Kruisgebouw.

SkyXS is een internationaal opererende organisatie die gespecialiseerd is in het leveren van telecommunicatie en mediadiensten op elk willekeurig moment, op elke willekeurige locatie. Onze diensten zijn er vooral op gericht om afgelegen werkplekken in contact met het thuisfront te houden, zoals we er momenteel voor zorgen dat de militairen in Afghanistan van NATO eenheden, niet vervreemden van familie en vrienden...

- Telefonie/GSM
- Internet
- Televisie
- Radio

"Connecting Anywhere"
is geen loze belofte

SKYXS Mercuriusstraat 40 3133 EN Vlaardingen
Tel. +31 (0)10 - 445 06 70
SkyXS B.V. E info@skyxs.nl www.skyxs.nl

SkyDec

*Handcarry cell phone network case
for rural areas all over the world*

SKYDEC MOBILE COMMUNICATION SYSTEM

Carry your own cell phone network with you for cell phone coverage anywhere at anytime. Creates a connection over local networks and satellite. Use your own laptop and your own cell phone at your own mobile network!

With optional voice and data encryption!

- Micro SD card for encryption
- Laptop/PC with encrypted e-mail
- Existing GSM network

Innovation
in remote
and secure
communication

De lokale brandweer was bereid gevonden om de compagnie een aantal lessen brandbestrijding en brandweerapparatuur te geven. De Bulldogs, op hun beurt, deelden hun kennis op EHBO gebied met het Rode Kruis.

Later in de week werd het scenario uitgebreid met een bewakingsopdracht. Een hotel getroffen door de ramp zou moeten worden bewaakt voor plunderingen. Daarbij moesten de Limburgse Jagers rekening houden met onschuldige burgers en zich zo een weg banen door de geweldsinstructies. Al voor vertrek naar dit duikeiland werd het Beteugelen van Woelingen (BvW) peloton geformeerd. Dit peloton, bestaande uit in Nederland opgeleide mannen en vrouwen uit de B-cie, is geoefend in het bieden van bijstand bij onrusten. Het BvW peloton bleek uitstekend geschikt voor het op afstand houden van meer onwelwillende mensen bij het hotel. Na een relatief rustige nacht konden de Bulldogs het einde van de oefening vieren met een ontspanningsprogramma. Aansluitend hieraan stond er nog één opdracht open voor de compagnie: het opbouwen en uitvoeren van de Bonaire Maritime Day.

Bonaire Maritime Day

Zondag 25 september, een dag die de inwoners van Bonaire voorlopig niet gaan vergeten. Want dat saai eiland dat op een zondag koekjes eet en niets doet had die dag WEL wat te doen. De Bonairianen werden die dag namelijk vermaakt door de Koninklijke Landmacht, de Koninklijke Marine, de Koninklijke Marechaussee en de Kustwacht.

De dag werd geopend door een vliegtuig van de kustwacht, 4 boston whalers en nog een stoet aan andere vrijwillige boten die met luide alarmen en sirenes voorbij kwamen varen in de haven van Bonaire. Toen dat eenmaal was gebeurd was het voor ons wachten op de burgers die allerlei 'stands' konden bekijken, demo's konden bijwonen, mee konden doen aan een competitie ouderwets broekhangen, een mono-baan konden lopen en natuurlijk zichzelf laten camoufleren om vervolgens de hindernisbaan over te gaan.

Er werd gedacht dat er in de ochtend weinig mensen zouden komen. Het tegendeel bleek waar, want het was net alsof heel Bonaire de wekker had gezet om er al vroeg bij te zijn. Tegen de klok van 11 werd pas echt duidelijk dat alle reclame die was gemaakt op zowel radio en televisie nut heeft gehad. Niet alleen de bewoners, maar ook toeristen lieten hun gezichten zien op de maritime dag. En deden ook gezellig

mee met allerlei activiteiten die waren opgezet.

Wat veel van ons is opgevallen is dat de bevolking van Bonaire van ons houdt. Dat klinkt misschien raar, maar wat de meeste van ons is opgevallen (of de meeste van ons hebben meegemaakt), is dat ze graag met ons op de foto willen en een praatje willen maken. Dat ze onze handtekeningen willen, en dat we kleine kinderen vasthouden en daarmee op de foto gaan.

De Maritime dag, een leuke dag, goed georganiseerd, gezellig en lekker druk. Ik denk dat de bevolking een goed beeld heeft gekregen van defensie en wat wij kunnen doen met het aantal man dat er die dag was. Want voor degene die er aan mee deden, volgens mij zijn er nog nooit zo snel 3 tenten afgebroken dan op die dag. *Zou het komen door de mooie vrouwen die toekeken?*

Goede doelen Cimic project Bonaire

Op de oefening Bonaire kregen we een project aangewezen. Dit was het opknappen van het Rode Kruis gebouw aldaar. Eerste dag dat we daar aankwamen hebben we eerst de situatie bekeken en gesproken met iemand van het Rode Kruis. Het gebouw was in dusdanige slechte staat dat je het eigenlijk moet slopen en iets nieuws neerzetten, maar daar was geen geld voor. We hadden een klein budget kregen en daar moesten we het van doen, toen zijn we op pad gegaan naar bedrijven die ons zouden willen sponsoren, en dat is wel redelijk gelukt. We zijn daar drie dagen bezig geweest met schoonmaken, verven, grasmaaien, nieuwe houten schotten plaatsen en puin ruimen. Maar uiteindelijk is het resultaat dat het gebouw

er nu redelijk uitziet aan de buiten, het is weer toonbaar. En je ziet nu ook dat het gebouw van het rode kruis is, mooi spandoek en de vlag wappert er nu elke dag. Nu hopen dat de mensen van het rode kruis het zelf bijhouden dan blijft het ook toonbaar.

Nos Welita

Bejaarden op Curacao hebben het niet makkelijk. Armoede en gebrekkige huisvesting komen onder deze groep veelvuldig voor. Sandra Hay is daarom enkele jaren geleden begonnen met het initiatief Nos Welita, een bejaardentehuis dat volledig uit giften, vrijwillige hulp bij de bouw en sponsoring tot stand moet komen. Ze heeft de marine een verzoek gedaan om een steentje bij te dragen. Daar hadden zo'n 25 Bulldogs wel oren naar. Op een

Windows®. Life without Walls™. Toshiba raadt Windows 7 aan.

> UW DIGITALE UITRUSTING VOOR ELKE MISSIE

> TECRA R850

De nieuwe Tecra R850 serie is voorzien van Intel® Core™ i5-2520M Processor (2,50 GHz) en legitieme Windows® 7 Professional.

> TOSHIBA EASYGUARD

voor zorgeloos mobiel computergebruik

- **Secure**, voor bescherming van gegevens
- **Protect & fix**, systeembescherming, eenvoudige toegang en vervanging van componenten
- **Connect**, voor eenvoudige en betrouwbare draadloze verbinding

www.computers.toshiba.nl

TOSHIBA
Leading Innovation >>>

zaterdag vertrokken de vrijwilligers naar de bouwsite om bekisting voor gestort beton en zo'n 250 metalen stempels te verwijderen.

De hele ochtend is er keihard gewerkt om alles af te krijgen. Als het hout maar opgeborgen was in een container, kon Nos Welita zonder tijdsdruk op zoek naar nieuwe geldbronnen. Het hout begon al krom te trekken, en het was later in het project weer nodig. Nieuw hout kopen was voor de stichting geen haalbare kaart. Rond het middaguur waren de Bulldogs gereed, en konden ze genieten van een lekker koud biertje, aangeboden door mevr Hay.

Tactische schiet-oefeningen op Curaçao

In het westen op Curaçao ligt het oefenen schietterrein WACAWA. Een terrein waar menigeen van ons veel tijd heeft doorgebracht. (sommigen wat meer dan anderen ;-). Een terrein wat uitdagingen biedt en je beperkingen oplegt. Een terrein wat mooi is van lelijkheid. Het is als een soort haat liefde verhouding, je kunt eigenlijk niet zonder, maar soms zou je willen dat het niet bestond. Een kale vlakte, houten bokken met papieren schijven erin, de zee als kogelvanger, munitie, en natuurlijk Ronald Vernies, de beheerder van het terrein die alles voor je klaar zet en volgens het geruchtencircuit net zoveel geld krijgt van defensie voor het verhuur van zijn terrein als de oprichter van Facebook krijgt voor zijn programma op internet. Ons schietprogramma in "de West" begon in week 32 met het inschieten van de wapens.

Per peloton een dag, en dus stond het vaste clubje (Smo, ch Smo, F, F1, H, H1) 3 dagen in de brandende zon lekker te acclimatiseren.

Dit was voor F en F1 tevens de eerste kennismaking met de veiligheidsheuvel, waar ze samen heel wat uurtjes hebben doorgebracht starend naar de zee, op zoek naar vervelende bootjes die er bijna een sport van maakten om in de gevarenzone te gaan vissen. Overigens zijn deze bootjes niet te gebruiken als bewegend doel werd ons herhaaldelijk verteld.

Ons volgende WACAWA moment was 2 weken later, week 34 om precies te zijn. Een oefening waarin wederom geschoten ging worden. Ditmaal werden de 3 dagen gebruikt om de gehele cie basisschutter Glock te maken. F en F1 betrokken "hun" heuvel weer. (nooit begrepen waarom ze tussentijds nog de moeite namen om er af te komen ;-). Ook H en H1 kwamen weer in stelling, zij het dit keer dat het bivak bijna op de baan stond en ze dus vanuit hun tent het spektakel konden volgen.

Om maar in het ritme te blijven was in week 36 het volgende schietmoment gepland. Inmiddels was het broodje "spekkie webu kaas" door eenieder van het vaste clubje ontdekt en beproeft bij "the 4th of July" en dus werd het een vaste pleisterplaats voor en na een schietdag. Het broodje was super, en ook het meisje achter de tralies die de broodjes met liefde inpakte viel bij sommige in de smaak ;-)

Tijdens de verlofblokken in week 40 en 41 waren ook nog schietdagen gepland die in het teken stonden van contactdrills, ter voorbereiding op de niveau 2 schietweek in week 42.

Die voorbereiding bestond niet alleen uit het trainen met de mannen, maar ook uit het lezen van voorschriften, en dan in het bijzonder de range standing orders. De marine doen het toch allemaal net even wat anders.

En dan was er nog iets anders..... de doelvoorstelling bij de diverse acties. Om her en der een paar houten schijven in de grond te trappen maakt het nou niet echt spectaculair, dus gaan we de RBS'n gebruiken. Alleen moeten die wel worden ingegraven willen onze opvolgers er ook nog wat aan hebben. In Nederland geen probleem, maar hier op Curaçao is het anders. We gaan het

proberen en Kpl1 Boks werd hoofd van het project ingraven RBS'n. Na een aantal keer zweten en zwoegen en herstellen waren de gaten de maandag van de schietweek gereed en konden de RBS'n er in (Boks super !!).

De randvoorwaarden klopten, op een paar munitie artikelen na die we helaas niet kregen. De schietweek kon beginnen. Actie 1 was leiding geven onder zware omstandigheden. Een piloot moest na een crash opgehaald worden uit het voorterrein en strijdende partijen waren in het gebied gesignaleerd. Na een korte briefing gingen de groepen voorwaarts, lokaliseerden de pop en gingen er op af. Na korte noodzakelijke hulp werden de groepen al snel aangevallen door de RBS'n en werd er afgebroken. Dat afbreken met helm, scherfvest, uitrusting, mag, minimi enz enz was ZWAAR, HEEL ZWAAR. Het weer sloopt je, de zon, de hitte die je niet kwijt kan door het vest. Leiding geven onder zware omstandigheden !! De groepscmandanten moesten max aan de bak om het afbreken in goede banen te leiden.

Actie 2 was plannen en het juist inzetten en afstemmen van middelen. Een bende drug en wapen handelaren was bezig met een overdracht en middels een aanval te voet moesten de groepen deze bende uitschakelen. Een beduidend minder zware oefening maar wel 1 waar bij goed nagedacht moest worden wanneer welke middelen ingezet moesten worden en hoe de communicatie tussen vuurbasis en bewegend element gegarandeerd werden. Helaas door een paar vissersbootjes in de veiligheidssector hebben 2 groepen deze actie niet kunnen uitvoeren.

Aktie 3 was de pelotons actie, een zelfde soort senario dan actie 2 maar ditmaal op niveau 3. Deze actie liep door in het duister en toen er bende leden terug kwamen naar de plek des onheils barste het geweld weer los. Middels inzet van gevechtsveldverlichting konden de doelen worden aangegrepen. Sommigen namen dit wel erg letterlijk en probeerden met de "smoelly" zelf het doel te raken. Anderen dachten laat ik onszelf in het licht zetten, dan ziet de vijand tenminste wie ze tegenover zich hebben.

Een prima afsluiting van onze schiet training in de West.

Wacawa, al zal ik er tijdens de HOTO nog een keer komen, dit was de laatste keer dat we er getraind hebben. Gelukkig, maar toch ben ik blij dat het terrein voor ons ter beschikking was want ik had het niet willen missen.

Sm Van Boven, SMO

Het Combat Vehicle 90 (CV 90)

Op de voorzijde van de vorige uitgave van De Limburgse Jager zagen we een trotse Regimentscommandant in de toren. We zijn in de gelegenheid gesteld om iets meer te vertellen over de Nederlandse versie van de CV; de CV9035NL.

De CV90 of Stridsfordon 90 (Strf 90) is een Zweeds infanteriegevechtsvoertuig ontwikkeld door Hägglunds/Bofors en momenteel geproduceerd door BAE Systems Hägglunds.

Voorgeschiedenis

In 1983 begon men met de ontwikkeling van het infanteriegevechtsvoertuig, ofwel de *Stridsfordon 90*, "Gepantserd Gevechtsvoertuig 90", dat men meteen een Engelse naam gaf: *het Combat Vehicle 90*. Een eerste ontwerp volgde in 1984. De CV90 had gezien de tactische eisen de volgende algemene ontwerpdoelen: goede tactische mobiliteit (op het slagveld), strategische mobiliteit (dus over lange afstand getransporteerd kunnen worden) en goede effectiviteit tegen luchtdoelen en lichte pantservoertuigen. Voor de CV90 werd gestreefd naar een combinatie van hoge mechanische betrouwbaarheid, superieure vuurkracht in vergelijking met andere pantserinfanterievoertuigen en ook een superieure bepantsering, die meteen een goede bescherming moest bieden voor de meegevoerde infanteristen — ondanks de klemtoon op de vuurkracht bleef het een infanterievoertuig. In 1988 werden vijf voorserievoertuigen geleverd, met een gewicht van 21 ton.

In maart 1991 gaf men opdracht tot massaproductie. In november 1993 is men begonnen met de fabricage van de CV9040.

Beschrijving

De CV9040 is een vrij groot voertuig, 6549 mm lang, 3192 mm breed en 2729 mm hoog. De indeling is zoals tegenwoordig gebruikelijk bij infanteriegevechtsvoertuigen met een gecombineerde motor/bestuurdersruimte voorin, in het midden een gevechtscompartiment en achteraan een manschappenruimte.

De basisconstructie is van gelamineerd pantserstaal van hoge hardheid, niet van aluminium zoals bij veel andere moderne lichte pantservoertuigen. De binnenzijde is bekleed met kevlar om de effecten van een doorslag (splinters en gesmolten metaaldruppels) zoveel mogelijk te verminderen. Het gewicht van het oorspronkelijke model lag onbeladen op 22,8 ton, latere modellen zijn zwaarder gepantserd met extra modules; de CV9035 Mark III heeft dan bij voorbeeld een onbeladen gewicht van 31,75 ton. Dit duidt op een aanzienlijke beschermende pantsermassa. Volgens het ontwerpdoel was het voertuig, ook zonder extra pantsermodules, frontaal volledig beschermd tegen 23 mm subkalibermunitie, waarmee het onkwetsbaar zou zijn voor de snelvuurkanonnen van de meeste andere infanteriegevechtsvoertuigen; de staalplaat-equivalentie is dus minstens 100 mm. Het zijpantser is beschermd tegen 14,5 mm munitie. De pantsermodules beschermen tegen 30 mm wapens, leveren

een staalplaat-equivalentie van minstens 150 mm op en verminderen daarnaast de werking van lichte antitankwapens. Volgens de fabrikant kan zonder problemen nog eens drie ton aan extra modules worden aangebracht. Het voertuig is lastig opspoorbaar doordat het relatief weinig geluid of straling afgeeft. Er is een luchtfiltersysteem tegen nucleaire, bacteriologische en chemische besmetting en het voertuig kan in permanente overdruk gehouden worden. Zo kan het drie dagen in een besmette omgeving opereren. Een meer actieve bescherming wordt geboden door zes Franse Galix 80,5 mm rookwerpers op de torenwanden. De rook blokkeert ook infraroodstraling maar heeft het nadeel dat hij ernstige ademhalingsproblemen veroorzaakt bij de begeleidende infanterie. Er is een automatisch brandblussysteem geïnstalleerd bij de motor en één groot (vijf kilo) en vier kleine (1,5 kilo) handbrandblusapparaten hangen in de verschillende ruimten. Allen zijn gebaseerd op halon.

Een 8-cilinder Scania DS14 14.200 cc motor, met een gewicht van 2450 kilogram, is rechts voorin de romp geplaatst en via bovenluiken gemakkelijk toegankelijk en vervangbaar. Het is in wezen een gemodificeerde vrachtwagendieselmotor. De door hun hitte opvallende uitlaatgassen worden naar een uitlaat rechtsachter gevoerd en ondertussen gekoeld. De Perkins X300-12D volautomatische versnellingsbak heeft vier versnellingen voorwaarts, twee achterwaarts. Achteruit is de maximumsnelheid 40 km/u.

De besturing is hydrostatisch.

Er is een KVH Industries NAV 90 navigatiesysteem en een Rockwell Collins LTD GPS. Het rijbereik is 600 kilometer en een voorraad van 940 liter, mogelijk gemaakt door een brandstofvoorraad geplaatst boven de linkerrupsband. De klimhoek is 60%. Het klimvermogen is één meter, het overschrijdungsvermogen 2,6 meter en het waadvermogen één meter; het diepwaadvermogen anderhalve meter. Het voertuig is niet amfibisch te maken. De bodemvrijheid is veertig centimeter. Het loopwerk bestaat uit zeven loopwielen, geveerd door torsiestaven. Het aandrijf wiel zit vooraan bij de transmissie. De rupsbanden zijn van het type Diehl Remscheid GmbH FMC T1571 met, nieuw, 84 schakels. De rupsbandbreedte is 533 millimeter. De rupsbandspanning kan tijdens de rit ingesteld worden via hydraulische spencilinders. Het loopwerk is geoptimaliseerd om de lastige terreinomstandigheden te overwinnen.

De bemanning bestaat uit drie personen: chauffeur, commandant en schutter die met elkaar communiceren via een intercomsysteem; daarnaast kan nog een team van zeven à acht infanteristen met uitrusting worden vervoerd, die met hun rug tegen de buitenwand zitten. Ze hebben de beschikking over een "toilet" (in de vorm van een bril waarover men een afsluitbaar plastic uitwerpselenzak kan spannen) en een waterboiler voor een kopje soep, koffie of thee. Hun compartiment is direct toegankelijk vanuit het gevechtscompartiment en heeft in het dak twee luiken en in de achterwand een breed luik; latere versies hebben een laadklep met daarin ook nog een luik. Geschutspoorten om onder pantser te vuren zijn niet aanwezig; op het dak zitten bevestigingspunten voor de automatische wapens.

De schutter heeft de beschikking over een laserafstandsmeter, geïntegreerd in zijn (nacht)vizier. Deze heeft een bereik van 300 tot 9995 meter en een nauwkeurigheid van tien meter. De schutter moet met de hand verschillende sensorwaarden invoeren zoals de luchtdruk, de windrichting, de windsnelheid, de luchttemperatuur en de hultstemperatuur; de ballistische computer bepaalt dan de correcte elevatie. Ook kan deze compenseren voor de beweging van het doel.

CV9035

Aan het eind van de 20e eeuw werd in Nederland een begin gemaakt met het Project Vervanging Pantservoertuigen, dat als doel had verouderde lichte legervoertuigen te laten opvolgen

door moderne. Een categorie die aan modernisering toe was, bestond uit het infanteriegevechtsvoertuig (IGV): de lichtere YPR-765. De Zweden stelden in 2004 op eigen initiatief en gratis een geheel nieuw testtype ter beschikking: het CV9035 VV (*Verification Vehicle*). Bij de testen bleek de CV90 het best te voldoen aan het Nederlandse "PVE" (Programma van Eisen), wat niet verwonderlijk was: de Zweden waren bereid geweest een speciaal voor Nederland ontworpen versie te gaan produceren, ontwikkeld vanaf 2001, met een 35 mm kanon dat Nederland nodig achtte om de Russische BMP-3 te kunnen verslaan. De Nederlandse regering berichtte de Tweede Kamer in oktober 2004 dat de superieure geschiktheid van de CV90 zo evident was dat het evaluatietraject met een jaar bekort kon worden.

Op 13 december 2004 heeft Nederland met het Britse BAE Systems, dat het Zweedse Alvis Hägglunds in 2004 overgenomen had, het contract getekend voor het model CV9035 MKIII, met een eerste bestelling van 184, later met acht lesvoertuigen uitgebreid tot 192. In 2005 en 2006 werden in twee fasen, "upgrades", de door Nederland gewenste modificaties uitgevoerd op een ontwikkelingsvoertuig, het CV9035 QV (*Qualification Vehicle*). De resultaten daarvan dienden weer als norm voor de massaproductie. De levering vond plaats vanaf de herfst van 2007 en liep door tot in 2010 met een tempo van één per week. Hoewel in 2007 al twintig exemplaren door Zweden geleverd waren, waarvan er één gebruikt wordt voor beproevingen, heeft de productie vertraging opgelopen, een gevolg van de beslissing de eindassemblage in Nederland te laten plaatsvinden.

Op 15 december 2008 werden de eerste vijf voertuigen officieel in gebruik genomen bij de troepen.

De Nederlandse versie, ook wel de CV9035NL genoemd, wordt geleverd in twee varianten: een standaardmodel (150 exemplaren), de PRI ("Pantser-RupsInfanterie"), voor een groep van zeven infanteristen, en een commandoversie (34 exemplaren), de PRCO, die achterin een staf van vier kan vervoeren. De groepscommandant achterin kan via een speciaal display de beelden van de vizieren opvragen, zodat hij een indruk krijgt van de gevechtssituatie. Het voertuig is bedoeld voor alle vier de pantserinfanteriebataljons. Ook zijn er acht lesvoertuigen besteld. Bij het lesvoertuig is de toren vervangen door een balkvormige lescabine met grote ramen. Voor ieder lesvoertuig is echter in principe een normale toren beschikbaar.

Van Halteren Metaal verzorgt de assemblage van de toren; *Neways Industrial Systems* te Son installeert de elektronica. De Mark III is beter bewapend met een Bushmaster III 35/50 snelvuurkanon gekoppeld aan een Saab UTAAS (*Universal Tank and Anti-Aircraft System*) vuurcontrolesysteem. Het systeem is integreerbaar in een meer uitgebreid *Battlefield Management System* om de acties van verschillende voertuigen en wapensystemen op het slagveld te coördineren.

De kanonnen worden apart geleverd, in een aantal van 194. Ze wegen 231 kilogram, kunnen zonder herladen van munitietype wisselen en hebben een vuursnelheid van 150 à 200 schoten per minuut. De munitievoorraad is 200 stuks, waarvan zeventig direct verschiet-

*“De IT-afdeling was eerst een kostenpost.
Nu is het een lanceerplatform.”*

Jeff Smith
CEO, Business Services

Suncorp koos voor een storagebasis van NetApp om de IT-kosten met 30% te verlagen en de innovatiesnelheid in het gehele bedrijf te verhogen. Ontdek hoe IT voor het concern van \$ 15 miljard de waardevolste strategische aanwinst werd op NetApp.com/BuiltOn.

Go further, faster®

Innovative cultures are built on **NetApp®**

baar in twee houders onder het kanon. De elevatie is 37° en de domping 8° — het kanon heeft dus een zekere luchtafweercapaciteit tegen antitankhelikopters en daarvoor ook automatisch programmeerbare airburst-munitie (KETF ofwel Kinetic Energy Time Fuse) die door een spoel in de mondingsrem afgesteld wordt om vlak voor het doel in 152 wolfram pellets van 3,3 gram uiteen te vallen. Het type, afgeleid van al bestaande Ahead luchtafweermunitie, heeft ook een goede werking tegen gronddoelen en is op verzoek van het Nederlandse leger speciaal daarvoor aangepast, zodat vijandelijke zware tanks, waarvan het pantser niet te doorslaan is, geneutraliseerd kunnen worden door hun richtoptiek te verwoesten. De afstand wordt bepaald met een laserafstandsmeter. Het andere hoofdmunitietype, een wolfram APDSFS-T (*Armoured Piercing Discarding Sabot Fin Stabilised Tracer*), is pantserdoorborend. Beide 35x228 types zijn van Oerlikon. Ook andere Oerlikon 35 mm munitietypen kunnen in principe verschoten worden zoals de FAPDS, frangible wolframgranaten die op het doel uiteenspatten voor een betere scherfwerking. Ook de oude 35 mm granaten van het PRTL gemechaniseerd luchtdoelgeschut, waarvan Nederland nog grote voorraden heeft, zijn bruikbaar. Het effectieve bereik van het kanon is twee kilometer.

Het kanon heet “35/50”, omdat in principe met kleine wijzigingen een 50 mm loop geïnstalleerd kan worden die 50x330 *Supershot Ammunition* kan afvuren: APDSFS-subkalibermunitie die over de volle lengte net zo breed is als de huls van de 35 mm granaat en waarbij ook de normaal lege ruimte tussen de slofholte en de binnenwand van de loop met een drijfvlading gevuld is voor een extra hoge snelheid. Het doorslagvermogen hiervan ligt op ongeveer 220 mm op 0 meter afstand. De ontwikkeling van dit munitietype is echter opgeschort omdat Nederland aangegeven heeft niet op korte termijn tot aanschaf te willen overgaan. Het optioneel coaxiale 7.62 mm FN MAG machinegeweer, met een munitievoorraad van 460 patronen, heeft een elevatie van 50° en een domping van 10°: de elevatie is speciaal verhoogd voor stadsgevechten. Het bevindt zich aan de linkerkant van de toren.

De commandant heeft een eigen 6x vizier in zijn roteerbare commandokoepeltje om doelen op te sporen en waarmee hij het 8x vizier van de schutter op het doel kan leggen, zodat hijzelf nieuwe

doelwitten kan zoeken. De vuurleiding is in staat automatisch het doel te blijven volgen. Zowel commandant als schutter hebben een gestabiliseerd nachtzichtvizier met infraroodversterker; de bestuurder heeft op zijn elektronische dashboard ook een helderheidsversterker. Er is ook nog een camera op de loop en een achteruitrijcamera. Alle beelden zijn tussen commandant, schutter, chauffeur en groepscommandant uitwisselbaar op displays.

Ook de bepantsering is verhoogd, met modules die aangebracht zijn op de voorkant en zijkanten van romp en toren. Vooral zwakke plekken, zoals de neus en de (toren)zijkanten, worden extra beschermd. Aan de voorkant is radarabsorberend materiaal aangebracht. Het dak van toren en romp is beter beschermd tegen *top attack* door *Explosion Formed Projectiles*. De bodem is verstevigd tegen mijnen. Daarnaast kan in een volgende ontwikkelingsfase ook een zwaardere armour upgrade analoog aan die welke door BAE voor de CV9040C ontworpen is, geïnstalleerd worden speciaal tegen lichte antitankwapens. Verder is er een speciaal Defensive Aids Suite met laserklikkers en automatische rookwerpers; ook kan automatisch reactievuur worden gegeven (C-RAM: Counter-Rockets, Artillery and Mortars), waarmee bij voorbeeld lasergeleide antitankkraketen kunnen worden neergeschoten. Vanwege het hogere gewicht is de motor opgevoerd tot 816 pk.

In Israël is voor de CV9035 een aparte modulaire pantserset ontwikkeld, gebaseerd op hun IRA (*Insensitive Reactive Armour*)-principe, waarbij voorkant en zijkanten van romp en toren

van dikke beschermingslagen worden voorzien tegen holle ladingswapens. Het waarschuwingssysteem is in deze optie nog uitgebreid met een radarverklikker en een waarschuwingssysteem voor inkomende antitankkraketen.

Operationele geschiedenis

De CV90 is sinds 2004 ingezet tijdens de VN-operatie in Liberia. In 2007 en 2008 bij gevechten in Afghanistan in het kader van ISAF. De CV90 blijkt beter aangepast aan een koel klimaat en modder dan aan hitte, stof en rotsblokken waarvoor het loopwerk te soepel is. Inzetbaarheid bij de gevechtssomstandigheden ter plaatse zal dus, behalve het aanbrengen van een versterkte bepantsering, ook een aanpassing aan deze omgevingsfactoren vergen. Dit bemoeilijkt weer de nog lopende integratie van complexe nieuwe wapensystemen en moderne elektronica.

Technische gegevens

CV 90 Serie	CV 9035 NL
Motor	Scania 16 liter turbodiesel met intercooler
Bouwwijze	V8
Max. vermogen	595 kW/810 pk
Bemanning	3 + 7
Lengte	7,490 m
Breedte	3,289 m
Hoogte	2,910 m
Bewapening	Bushmaster MK III 35mm kettingkanon Coax 7.62mm
Topsnelheid	Voorwaarts: 72 km/h Achterwaarts: 43 km/h
Max gewicht	35.000 kg

Defend your mobile life.

Introducing Junos® Pulse Mobile Security Suite.

The world has gone mobile. But along with all of that mobility comes a diverse set of mobile security needs. From remote wipe and lock to anti-spam, anti-virus and anti-malware to parental controls and SSL/VPN, Junos® Pulse Mobile Security Suite delivers an incredible array of security features, compatible with every major mobile platform. It's your mobile life, defended.

Junos® Pulse
Mobile Security Suite

juniper.net/pulse

JUNIPER
NETWORKS

Eagles in Marnewaard

Na enkele niveau 2 en 3 oefeningen was het zover, de C-cie ging op naar wat voor velen hun eerst niveau 4 oefening zou zijn en dat ook nog eens in een OVG-setting! Twee weken lang zou er worden gevochten in het oord Marnehuizen, met als ontknoping een niveau 4 actie. Er stond genoeg op het programma en het belooft een drukke, maar vooral leerzame week te worden.

De eerste dagen stonden vooral in het teken van niveau 1 en 2 acties. Door zorg van verschillende groepscommandanten werd iedereen wegwijs gemaakt in de diverse drills die komen kijken bij het optreden in verstedelijkt gebied. Al met al komt er behoorlijk wat bij kijken, vooral voor de mensen die voor het eerst in aanraking kwamen met OVG.

Huis na huis werd gezuiverd en er werd tot in de late uurtjes doorgedaan om het maximale rendement uit de oefentijd te halen. Na een aantal dagen niveau 1 en 2 te hebben getraind was het tijd voor de verschillende pelotonscommandanten om met hun peloton aan de slag te gaan. Voor elke opdracht kregen de pc'en eerst een bevelsuitgifte om vervolgens hun OATDOEM-proces in te gaan. Zo begonnen, met de nodige voorbereidingen, de niveau 3 acties. De huizen en objecten werden gezuiverd en vaak waren er al snel enkele 'gewonden' te betreuen. Gelukkig konden ze snel worden afgevoerd, maar het peloton moest verder! Er werd hard doorgevochten, de motivatie was hoog, want de opdracht moest en zou worden gehaald! Tijdens al deze acties was de compagniesstaf druk bezig met het OATDOEM-proces voor de uiteindelijke niveau 4 actie. Omringd door koffie en bergen papier werd er druk nagedacht over een mogelijk plan. Iedereen gaf zijn kijk op de opdracht. Op het gebied van manoeuvre, vuursteun, genie, commandovoering en logistiek. Zo kwam er na enkele dagen (en de nodige koffie) een plan tot stand. Na consensus en de bevelsuitgifte ging eenieder fanatiek met de voorbereidingen aan de slag.

Op dag D stond de C-cie in alle vroegte met alle voertuigen opgesteld op de plaat. Druk bezig met de laatste voorbereidingen en natuurlijk controle MCTC. De één was zich aan het camoufleren, de andere was nog bezig met zijn wapen, toen opeens de kapitein alle commandanten bij zich riep voor de laatste Intell-briefing. Zojuist werd bekend gemaakt dat de gehele route veilig was en dat er op vijandelijk gebied niet veel

activiteit was gemeld. Dus werd er nog steeds vanuit gegaan dat de vijand zou handelen zoals de verwachtingen van de sectie 2. Eenheid 4 werd alvast een half uur voor verplaatsingstijd vooruit gestuurd met een sectie genie om de geplande route veilig te stellen. De actie was nu echt begonnen.

30 minuten na vertrek van eenheid 4 kon de rest van de C-cie aanvangen met de verplaatsing. In het duister vertrokken we in de richting van onze afwachtingslocatie van waaruit we de startlijn (SL) zouden overschrijven. Na een korte verplaatsing werden we opgevangen door eenheid 4 die ons naar de vooraf geplande locaties zou begeleiden. Iedereen stond gereed in de verschillende uitgangsposities. Om klokslag 8 uur zou het spitspeloton de SL overschrijven. De voertuigen reden van vuurpositie (vupo) naar vupo en naderden zo in rap tempo het oord. "Verticaal 68 overschreden, verticaal 69 overschreden", waren de meldingen die over de radio kwamen. Voordat iedereen er erg in had, klonken de eerste SALTA-meldingen al over de radio. Klep omlaag en voorwaarts was de drill bij contact en zo werden diverse huizen al snel gezuiverd van vijand. Dit helaas wel ten koste van enkele 'gewonden en doden'. De eerste 9-liners kwamen binnen op het reserve cie-co net. En zo werd onze GNK afvoergroep al snel in gereedheid gezet om de eerste gewonden af te voeren. Dankzij goed werk van de PTL's'ers, die onder bevel waren gesteld bij de pelotons, waren de meeste gewonden al gestabiliseerd. Al snel waren we aangekomen bij onze eerste faselijn. Nu was het belangrijk om de snelheid en de verrassing in de aanval te behouden. Twee overgangen waren door de genie veilig verklaard om de oversteek te maken. Met zichtdekking van rook en onder vuurdekking van de boordwapens stormde zo het eerste peloton over de smalle loopbrug. Zij hadden als doel zo snel mogelijk

enkele huizen veilig te stellen, om zo een bruggenhoofd te vormen, en ervoor moesten zorgen dat binnen afzienbare tijd de rest zo snel mogelijk de oversteek kon maken. Uiteindelijk werd gebruik gemaakt van twee overgangen en stormde eenheid 6 voorwaarts om het eerste huis te zuiveren. Echter werd er vanuit een aantal huizen dusdanig veel vijandelijke activiteit waargenomen, dat er vuursteun ingeschakeld moest worden om de vijand aan te grijpen. Al snel klonken de shot en splash meldingen over het net en wist de vijand dat het menens was. Het doel was nu snel en agressief te handelen! De C-cie moest nu het momentum handhaven en zo snel mogelijk alles veiligstellen tot de lijn Antoni!

Met eenheid 7 op de flank hadden we goede waarneming op de meeste huizen en middels diverse SALTA-meldingen kregen we goed overzicht van waar de vijand zich mogelijk bevond. Er werd gesprongen van huis naar huis, echter dook overal vijand op en voordat men er erg in had waren er alweer twee 9-liners verzonden. De pelotons kregen door dit typische gevecht snel minder voortzettingvermogen en ook werd het steeds drukker in het cie's gewonden-nest. Met alle beschikbare middelen gingen de Eagles toch voorwaarts. En met succes. Steeds meer huizen vielen in handen van de Eagles. Middels een SPECOPS-actie van onze SMO werd al snel duidelijk dat het gemeentehuis niet het verwachte bolwerk was, wat wij aanvankelijk dachten. Na een aantal uur vechten en de nodige verschoten munitie had de compagnie het oord Marnehuizen tot aan de lijn Antoni veilig gesteld. De gevechtstrein en de mortieren waren bijgetrokken en stonden nu in de nabijheid van de cie. Er werd een CP ingericht en de sectoren voor de avond werden verdeeld.

Er heerste een moment van relatieve rust. Iedereen kon even bijkomen van

C8 INTEGRATED UPPER RECEIVER

COLT®

C8IUR

COMBAT PROVEN +
ROBUST & RELIABLE +
OPERATIONAL FLEXIBILITY +
IMPROVED ACCURACY +

MILSPEC

COLT CANADA

Tel: +1-519-893-6840 Fax: +1-519-893-3144
Email: postmaster@coltcanada.com WWW.COLTCANADA.COM

de actie die we hadden gevoerd. De munitie werd weer verdeeld en een wachtschema gemaakt. Aansluitend volgde een aanvullende bevelsuitgifte. Uit nieuwe intell was gebleken dat de vijand een stronghold had ingericht van waaruit ze centraal werden aange-stuurd. Konden we deze C2-elementen verstoren dan zou de aansturing als een kaartenhuis in elkaar storten. Het doel was nu niet meer elk huis in het oord te zuiveren van vijand, maar een centrale objectgerichte aanval uit te voeren op het stronghold. Er was dus werk aan de winkel, want hoe gaan we dit nu aanpakken? Wederom doken we het OATDOEM-proces in om zo binnen afzienbare tijd alweer met een plan te komen. De bevelsuitgifte was gegeven en de pc'en wisten wat hun de volgende ochtend te wachten stond. Na een relatief rustige avond werd bij dag aanbreken de aanval weer ingezet. Twee pelotons via noord voor de aanval en één peloton via zuid en eindelijk west om de vijand te misleiden. Dit was conform het plan. Middels rook werd er verwarring gecreëerd bij de vijand en voordat zij er erg in hadden, rolden de eerste YPR's via noord het oord binnen. Bij de eerste huizen ging de klep omlaag en gingen de pelotons uitgestegen voorwaarts. "rood 3 veilig, rood 4 veilig" waren de eerste meldingen over het net en de snelheid zat er tot zover goed in. Echter werd al snel duidelijk dat in de nabijheid van de stronghold veel vijandelijke activiteit was waargenomen. Gelukkig hadden we het anti-tankpeloton nog die met GILL's de nodige huizen konden "onderdrukken". Toch kwamen er steeds meer 9-liners binnen over het net en liep de aanval langzaam alsnog vast. Het voorzettingsvermogen was het grootste waar we nu tegenaan liepen. Gelukkig hadden we eenheid 4 nog die op de flank enkele acties ontplooiden en middels bunkerfausten enkele vijandelijke strijders kon uitschakelen. Zo werden ook enkele HVT uitgeschakeld en had de vijand steeds minder middelen om nog lang stand te houden. De stronghold werd door zorg van de genie en onder dekking van een groep van eenheid 6 verkend. Toen werd de beslissing genomen "We gaan via noord naar binnen en zuiveren zo verdieping voor verdieping het stronghold". En zo rukte de cie langzamerhand op. Eenheid 4 had enkele huizen zuid van de stronghold veilig gesteld en eenheid 5 noord van de stronghold. Na veel duwen van gevechtskracht en het meerdere malen uitschakelen van vijand kwam eindelijk de melding "veilig" over het net en wisten we dat het snel gedaan moest zijn. Nu was het een

kwestie van de laatste vijand opsporen en uitschakelen. De vijand had al bijna geen bewegingsruimte meer en was al aardig in het nauw gedreven. De laatste huizen werden gezuiverd en na een aantal uur kwam de melding "Het oord Marnehuizen is veilig". Het is gelukt! Na een gecoördineerde aanval van 2 dagen hadden we eindelijk het oord veiliggesteld! En zo waaide al snel de vlag van de Eagles op de top van het gemeentehuis. Het centrale teken dat Marnehuizen veilig was.

Als waarnemer tijdens een OVG actie merk je pas echt hoe belangrijk SA is. Het gevecht vind met velen tegelijk plaats op een relatief klein gebied. Juist dan moet je diverse mogelijkheden goed overwegen, alvorens je tot inzet overgaat. Vuursteun werkt nu eenmaal

behoorlijk imponerend. Echter inzet hiervan in een oord, brengt nu eenmaal grote risico's met zich mee en die dien je goed aftewegen tijdens je OATDOEM proces, maar al helemaal tijdens het gevecht.

Een mooie ervaring zo'n OVG actie, maar je merkt dat je als compagnie tegen een aantal zaken aanloopt. Zo kom je al snel met een aantal belangrijke leerpunten. Het is vooral belangrijk dat je vijandgericht optreedt en altijd het momentum moet behouden. Laat je niet verassen, maar verras je vijand. Dan zul je merken dat het voordeel altijd aan eigen zijde blijft.

*Tint van Oorsouw
Waarnemer mortieren/artillerie Charlie
"Eagle" Compagnie*

Eagles scoren in Bergen

SOB 3 voor de C/Eagle-compagnie speelde zich af van 21-08-2011 tot 02-08-2011. Deze keer zou de schietserie in het teken staan van zowel bereiden schietoefeningen, niveau 3, als 'battle runs' te voet, niveau 2 en 3. Dit was de laatste schietoefening met de YPR en de pelotons in de huidige samenstelling, gezien het feit dat volgend jaar de CV-90 en de blauwdruk pantserinfanterie ingevoerd gaan worden.

Certificering

De eerste week van SOB 3 stond in het teken van het certificeren van de pelotons in de BGT Vuren. Dit was namelijk één van de eisen om de CV-90 te mogen ontvangen. Nadat de week relatief rustig werd opgestart begon de competitie tussen de pelotons steeds fanatieker te worden. Dit resulteerde er op donderdag in dat alle drie de pelotons onder leiding van HSI Smi Lambrechts daadwerkelijk gecertificeerd waren en we de CV-90 in ontvangst mogen gaan nemen. Wat we echter niet hadden verwacht was dat het SICT aangaf dat de C/Eagle-compagnie 42 BLJ de eerste compagnie van de Koninklijke Landmacht was die alle drie de pelotons gecertificeerd kreeg voor de omscholing. Het feest was compleet! Nadat onze CSM, Smi Van der

Voort, alvast namens het bataljon de BA 20 treeën bier afhandig had gemaakt, 20 was ook het baannummer waar de certificering geschoten werd, bleef het nog lang gezellig op Hörsten. Wij "hopen" als Eagles natuurlijk dat de Ganzen en Bulldogs hetzelfde of misschien wel een beter resultaat zullen gaan behalen.

Laatste schot

Aangezien de compagnie als eerste de CV-90 voor het bataljon gaat binnenhalen was dit ook de laatste keer dat we met de YPR gingen schieten. Nadat eenheid 5 donderdagmiddag in front van de rest van de compagnie de laatste pelotonsoefening schoot, stapte Kapitein Martens in zijn eigen YPR voor het laatste schot voor de Eagles. Onder het toezien van BC en de BA ging onze CC los, de munitiekasten waren binnen no time leeg, het leek wel of er 'Auto 10' werd geschoten, waarna 't ijjig stil werd op baan 20. Dit was het einde van een tijdperk!

When the storm clouds come in, the Eagles rise while others take cover!

*Met Limburgse Jagersgroet,
Eerste luitenant F. van Roosmalen
PC 1e pel, C/Eagle-cie*

Veteranenvereniging Regiment

5 november 2011 kan de geschiedenisboeken in als de oprichtingsdatum van de Veteranenvereniging Regiment Limburgse Jagers, afgekort VVRLJ, en wel precies om 11 uur 56. Op de vraag van Ikol Huub Klein Schaarsberg aan de ruim 100 aanwezigen in de filmzaal te Oirschot of men het er mee eens was dat de oprichting van de vereniging nu een feit was klonk een luid applaus.

De belangen van de veteranen behorende tot het Regiment Limburgse Jagers werden altijd behartigd door de Stichting Regiment Limburgse Jagers. Binnen Defensie is echter besloten dat veteranen van na 1963 vanaf 2013 alleen recht hebben op de faciliteitenregeling (nodig om bijvoorbeeld een reünie te organiseren, waarbij Defensie bijdraagt in de kosten) wanneer zij georganiseerd zijn in een vereniging. Binnen het Regiment is toen besloten om ook daadwerkelijk een veteranenvereniging op te richten. De initiatiefgroep (het huidige tijdelijke bestuur) heeft samen met de Regimentscommandant Ikol Marc Jacobs, de Regimentsadjutant Marijn Verbaant, de Kapitein Adjutant Barry Klaas en leden van de Stichting Regiment Limburgse Jagers het voorwerk verricht. Dat wil zeggen; hoe gaan we het organiseren, wat moet de naam zijn, hoe zien de statuten eruit, hoe luidt het huishoudelijk reglement, wat wordt ons logo, wat moet de contributie zijn, enz enz...

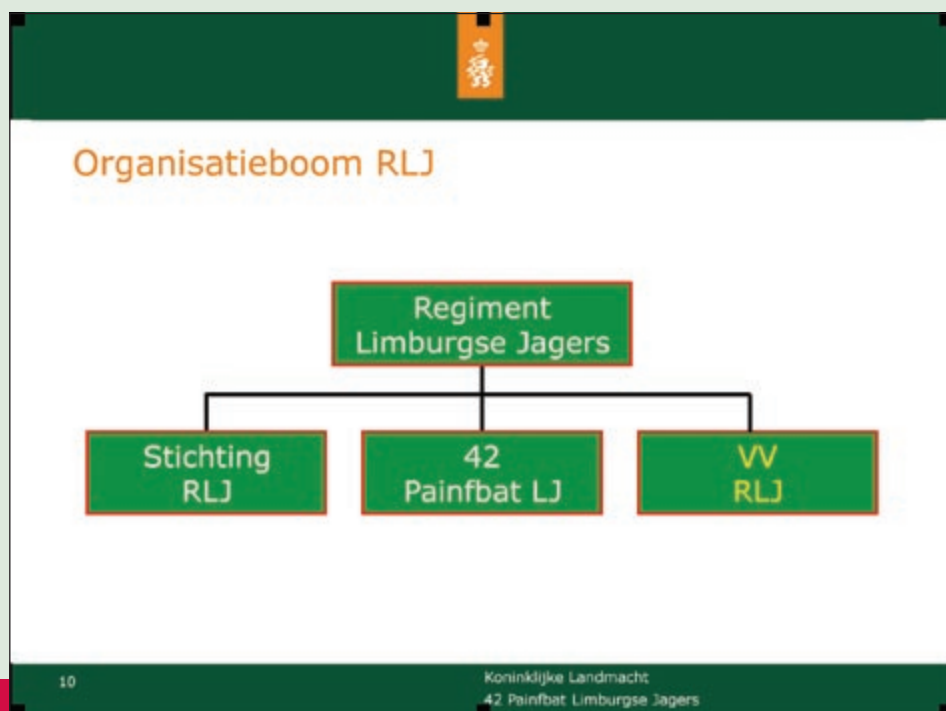
Daarnaast heeft 42 BLJ er voor gezorgd dat degenen die zich hadden aangemeld voor de oprichtingsvergadering hun kopje koffie, de vette plak cake, de blauwe hap en eventueel een biertje op 5 november gereed stonden.

De inschrijving, een kopje koffie en weer oude kameraden zien. Een van de doelstellingen van de nieuw op te richten vereniging, ontmoeten, een lach en een traan delen, oog hebben voor elkaar en er zijn voor elkanders verhalen. Ikol Marc Jacobs verwelkomde alle aanwezigen van het Regiment. Natuurlijk een memorabele dag, zo sprak hij, waar we straks een vereniging binnen het Regiment gaan oprichten, maar ook een dag om gezellig met elkaar weer bij te praten over onze ervaring op de missies die ons allen verbinden.

Tegen 11.00 uur verplaatsen de Limburgse Jagers zich naar de filmzaal waar Ikol Huub Klein Schaarsberg de vergadering opende door iedereen welkom te heten. Aan de hand van een Power Point presentatie gaf hij uitleg over de noodzaak en opzet van de nieuw op te richten vereniging. Wij zijn een Regiment met veel uitzendingen en dus ook met veel veteranen, maar ook met veel littekens. Dus moeten we samen gereed zijn voor de toekomst. Onze nieuw op te richten vereniging binden we ons dus met het Regiment. De opzet van de vereniging moet zo een-

voudig mogelijk zijn. Het moet betaalbaar zijn en dus voor al onze veteranen toegankelijk, waarbij de veteraan zelf bepaalt en de vereniging faciliteert. Er zullen missieverbanden gevormd worden en uit elk missieverband zullen twee vertegenwoordigers zitting nemen in de ledenraad. Die ledenraad is het hoogste orgaan binnen de vereniging. Zij controleren het bestuur van de vereniging. Hoe het missieverband zich wil organiseren staat hun geheel vrij. Het missieverband bepaalt zelf welke activiteiten zij organiseren. De volgende missieverbanden worden momenteel onderkend:

nt Limburgse Jagers een feit!

Missie	Jaar	Onderdeel	Commandant
UNPROFOR	1995	Acie	Maj Engbersen
IFOR 1	1996	Bataljon	Lkol Damen
SFOR 3	1997	Peloton Bcie	
SFOR 4	1998	Bataljon	Lkol Vleugels
SFOR 8	2000	Acie en Bcie	
KFOR 2	2000	Verkpel	
SFOR 11	2001	Bataljon	Lkol de Kruif
SFOR 15	2003	Ccie	Maj Eimers
SFIR 3	2004	Bataljon	Lkol van Harskamp
ISAF TFE 3	2007	Bataljon	Lkol Querido
ISAF TFE 8	2008	Acie	Kap Beumer
ISAF TFE 9	2009	Bcie	Kap Tweehuizen
ISAF TFE 12	2010	Bataljon	Lkol Klein Schaarsberg
Individueel uitgezonden			

Het bestuur bestaat uit 6 gekozen leden door de ledenraad en 1 gekozen lid door de SRLJ. Het bestuur heeft drie adviseurs, de Regimentscommandant, de Regimentsadjutant en de Regimentskapitein. Bij de oprichting zal een tijdelijk bestuur functioneren. In het voorjaar 2012 willen we dat de ledenraad een bestuur gaat kiezen. Het tijdelijk bestuur bestaat momenteel uit: lkol Huub Klein Schaarsberg, voorzitter, lkol bd Cees van der Ploeg, secretaris, maj Paul Wijn, penningmeester (heeft zich ter vergadering aangemeld), lkol Marc Jongejan, lid, aooi Frans van Hoof, lid en per 2 december 2011 aooi Marijn Verbaant.

Vrijwilligers die zich al hebben opgegeven om tzt zitting nemen in de Ledenraad:

- Sgt1 Remy Erbe
- LJ William Hendriks
- LJ Eli Hermsen
- Lkol Ramon Jansen
- Kap Arne van Nugteren

Lkol bd Ferry Tummers
Kpl bd Walter Vet
Maj Dave Hoff

om tzt zitting nemen in het bestuur:

- LJ Eli Hermsen
- Sgt Peter Holsbergen
- Lkol Ramon Jansen
- Lkol Huub Klein Schaarsberg
- Aooi Frans van Hoof
- Kap Arne van Nugteren
- Kol Rob Querido
- Lkol bd Jan van Ommen
- Marcel Steenhuis
- LJ Michel Topele

Over de statuten en het huishoudelijk reglement waren geen vragen en werden dus geaccordeerd. Ook wensten de leden geen wijziging in het tijdelijk bestuur. Lkol Paul Wijn meldde zich aan om als penningmeester in het bestuur plaats te nemen. Vervolgens meldden zich smi Gerard Teunissen, kap van Nuland en lkol bd Jan van Ommen aan om zitting te nemen in de kascontrolecommissie. Het bestuur zegde toe alles te doen om de vereniging (notaris – Kamer van Koophandel – bankrekening) zo snel mogelijk officieel op te richten. Op vragen van leden zal het bestuur aan het Veteranen Instituut vragen of en hoe zij kan bijdragen aan het laten passeren van de statuten. Er zal ook een missieverband worden opgericht voor Individuele Uitgezonden. Daarnaast zal gekeken worden hoe de betalingen van contributies vanuit het buitenland zo soepel mogelijk kunnen lopen. Met een luid applaus als instemming met de oprichting werd de vergadering afgesloten.

Buiten de filmzaal stond inmiddels een gloed nieuwe CV90 van 42 BLJ en een nog in het witte VN YPR. Nadat die bewonderd waren kon begonnen worden aan een rijstmaaltijd. Tot slot werd er nog driftig nagepraat onder het genot van een drankje.

42 Painfbat LJ

“Zwarte Panters”

StStcie (of D.cie)

Zoals u weet bevindt de landmacht zich momenteel in een grote reorganisatie dat een aantal jaren in beslag neemt. Eén van deze reorganisatietrajecten is de omvorming van een StStcie naar een Dcie bij de Painfbats.

Velen van ons weten dat de afkorting van de cie in de afgelopen 16 jaar meerdere malen is gewisseld. Vele jaren had de cie de afkorting SSVOSTcie (Staf en Staf Verzorging Ondersteuning Cie). Een aantal jaren geleden (2005-2006) kreeg de cie een andere afkorting. De cie raakte namelijk 2 pelotons kwijt, te

weten het bevoorradingspeloton en het hulppostpeloton. Vanaf dat moment kreeg de cie de afkorting StStcie. De cie had toen nog over een bataljonsstaf, compagniesstaf, verkennerspeloton, geneeskundige afvoergroep, onderhoudsgroep, administratiegroep en een distributiegroep.

Over een aantal maanden krijgt de cie wederom een andere afkorting. Zij wordt dan de vierde cie van 42 BLJ. Sinds augustus van dit jaar werkt de cie met een werkorganisatie vooruitlopend op de nieuwe Dcie. Dit houdt in dat er twee Medium Range Anti Tank (MRAT) pelotons onder bevel zijn gesteld.

Sinds augustus werkt de cie met deze nieuwe samenstelling. De nieuwe MRAT-pelotons zijn warm ontvangen. Het indrinken hebben zij al achter de rug met de nu al beruchte "ZWARTE PANTER" drank. Deze drank bestaat uit het Jagdbitter van de noord-Duitse hoogvlakte en rum uit de voormalige overzeese gebieden in het oosten. Daarnaast dragen zij al met trots het compagniesshirt.

Zoals al eerder vermeld werkt de cie nu sinds augustus in deze werkorganisatie. De afgelopen maanden hebben we verschillende oefeningen en schietseries doorlopen.

Week 34 Schiet Opleiding Bergen (SOB III). Niveau I en II training. Hier vond ook de eerste integratie plaats van de nieuwe pelotons met de oude vertrouwde club d.m.v. een BBQ met veel vlees, bier en vuur. Op de laatste schietdag werden er 3 scherpe GILLS afgevuurd. Het afvuren van de GILLS gebeurde in een tactisch scenario op baan 1A.

Week 36 Training stafpeloton gedurende 2 dagen op de Oirschotse heide. Herhaling van betrekken verzamelgebied/bataljonslogistiekgebied.

Week 39/40 Ondersteuning van de cie voor onze eigen Ccie. Ccie had een niveau IV oefening te Marnewaard, optreden in verstedelijkt gebied. De cie is daar voor het eerst compleet uitgegaan. Wel in de setting van leveren OPFOR en onder bevel stellen van één ATpel bij de Ccie. Onze OPFOR heeft dusdanig goed gewerkt dat de Ccie zijn doelstellingen voor de oefening heeft kunnen halen. Het verkennerspeloton moest één ploeg leveren voor uitvoeren van een verkenning op Marnewaard en aanvulling voor OPFOR. Het tweede ATpel heeft zelfstandig door kunnen oefenen. Tijdens deze oefening werden er ook een aantal doorwaadbare plaatsen doorschreden incl de voertuigen van onze onderhoudsgroep.

Week 42 Oefening op de Vlasakkers omgeving Amersfoort. Het verkennerspeloton begon met basislessen voor bereiden optreden oa BGT Verpl, BGT opst, uitbouwen BAA kop en VEM'en. MRATpels niveau I/II training (BGT Verpl, opstelling en vuren)

Week 45/46 Wederom richting Bergen (D). Insteek was eerste week schieten niveau I/II en tweede week oefenen niveau I/II in zuidrand. Het verkennerspeloton is verder gegaan met bereiden optreden en herhalen van voetoptreden drills. Tevens was één ploeg bezig voor oefenen deelname aan verkennersschietwedstrijd "De Zilveren Kijker". Deze schietwedstrijd wordt sinds jaren weer georganiseerd. Op het moment van schrijven van dit stuk was de uitslag nog niet bekend. Beide MRAT pelotons zijn verder gegaan met het beoefenen van BGT'en. Batstaf heeft deelgenomen aan een computeroefening genaamd Odyssee Sword. De brigadestaven werden getraind waarbij een aantal bataljonsstaven deelnamen als LOCON. Voor de batstaf was dit ideaal om de SOP's fijn te slijpen.

De reorganisatie naar Dcie is dus in gang gezet. Er zijn nog veel vragen en onduidelijkheden over het toekomstige optreden van de Dcie. Feit is wel dat de inzet en motivatie van alle Zwarte Panters hoog is.

Kap De Werd
CC 42 BLJ Zwarte Panters Dcie.

In gesprek met de eerste Limburgse Jager van Verdienste Lkol bd Gerard H. Plasman

Dit jaar herdenken we dat 60 jaar geleden het eerste nummer van ons tijdschrift De Limburgse Jager verscheen. Voldoende reden dus om eens te gaan praten met de eerste hoofdredacteur, de eerste coördinator van het muziekkorps en ook nog de eerste Limburgse Jager van Verdienste. Een gesprek met de inmiddels 88 jarige Gerard Plasman in Beilen.

Het verenigingsblad "De Limburgse Jager"

In de beginjaren was De Limburgse Jager goed gevuld. Dat bleef helaas niet zo. Onderstaande tekst spreekt voor zich en leidde tot het uitgeven van het laatste nummer in maart 1972.

Vereniging 'De Limburgse Jagers' opgeheven

Na 20 jaar is de vereniging De Limburgse Jagers opgeheven, als gevolg van gebrek aan toevoer van nieuwe leden. De vereniging telde in haar beginjaren duizenden leden, eind november 1972 nog slechts 326 waarvan bijna 40% hun contributie over 1971 nog niet had betaald. Alle pogingen om leden te werven bij de parate troepen en bataljons hadden geen resultaat. Met het thans nog bestaande geringe ledental is het financieel niet mogelijk de periodieke uitgave De Limburgse Jager (per uitgave rond 1100 gulden) voort te zetten. Bovendien is het bestuur van oordeel dat de vereniging door geringe interesse ook geen reden van bestaan meer heeft. Ook redactioneel is het onmogelijk geworden nog verder te werken. Het regiment Limburgse Jagers werd op 1 juli 1950 opgericht. Eerste commandant was de bekende kolonel Antoni. Hij gaf ook de stoot voor de oprichting van de vereniging De Limburgse Jager. Toen het regiment werd opgeheven en later ook het bekende muziekkorps van de Limburgse Jagers, daalde de belangstelling zienderogen. (Bron: Dagblad De Limburger 26 januari 1973)

Begin 1985 nam de toenmalige regimentscommandant Luitenant-kolonel Willem Fonteijn het initiatief om het blad De Limburgse Jager en de Ver-

eniging Limburgse Jagers weer nieuw leven in te blazen. Dit lukte en sindsdien verschijnen elk jaar twee nummers van de Limburgse Jager. Dit alles was en is alleen maar mogelijk dankzij een grote schare Vrienden en onze trouwe acquireur John Akkerman.. De taken van de Vereniging De Limburgse Jager worden thans vervuld door de Stichting Regiment Limburgse Jagers.

Gerard Plasman

Gerard Plasman (nrnr 23.06.26.005) was als luitenant ingedeeld bij 4-2 RI en verbleef tot maart 1950 op Sumatra. Na terugkomst in Nederland ontving hij tijdens zijn verlof van een maand een telegram met de opdracht zich te melden in de Ernst Casimirkazerne te Roermond. Gerard meldde zich daar prompt een dag later. De dienstdoend adjudant vroeg hem wat hij kwam doen: "Wij weten van niets". Kolonel Antoni was niet aanwezig en moest ik mij gaan melden bij Overste Adan. Overste Adan was te vinden op het oefenterrein op de Generaalsheuvel (Franscheberg op de Beegderheide). Gerard: "Ik vroeg of er een jeep beschikbaar was om mij naar het oefenterrein te brengen. De adjudant keek me vreemd aan en zei dat ze geen jeep hadden, maar ik mocht wel een dienstdoend fiets gebruiken. Doornat kwam ik aan op het oefenterrein. De Generaalsheuvel was gemakkelijk te vinden en Overste Adan ook. Ik beklom de heuvel, nam de houding aan en meldde mij. Overste Adan gaf mij te verstaan dat ik beter terug kon gaan omdat mijn voeten geen hoek van 45 graden maakten terwijl ik in de houding stond. En dus fietste ik in de stromende regen terug naar de Ernst Casimirkazerne".

Kolonel Antoni

Een dag later was kolonel Antoni wel aanwezig en meldde ik mij bij hem. Kolonel Antoni gaf mij te verstaan dat hij een luitenant-adjudant nodig had en vroeg mij of ik zin had in die baan. Gerard wist niets van de taken van een luitenant-adjudant, maar gaf aan dat hij wel voelde voor de functie. Kolonel Antoni zou de rest wel regelen met Luitenant-kolonel Adan. Gerard: "Kolonel Antoni vertelde mij alles over het nieuwe Regiment Limburgse Jagers en vroeg of ik hoofdredacteur van het blad De Limburgse Jager wilde worden. Dat leek me een mooie taak. Als hoofdredacteur hoefde ik zelf nauwelijks artikelen te schrijven. De meeste artikelen kwamen van de hand van kolonel Antoni zelf. Kolonel Antoni zag er ook op toe dat alle teksten in perfect Nederlands waren gesteld."

Contacten

De relatie met kolonel Antoni is altijd goed geweest. Gerard Plasman heeft Kolonel Antoni leren kennen als een fanatiek militair, een doorzetter, iemand met zeer vele ideeën en verder een persoonlijkheid met vele contacten in Limburg en in Den Haag. Maar dat betekende helaas ook dat er mensen waren die kolonel Antoni het succes van zijn nieuwe Regiment niet gunden. Kolonel Antoni had een groot respect voor KNIL-militairen. Velen van hen woonden in het kamp pal tegenover de ingang van de kazerne. Antoni stelde zich ten doel om deze militairen te laten integreren met de bevolking van Roermond.

Gerard Plasman had ook als taak om kolonel Antoni soms op zondag te wekken. Antoni was bang dat hij zich zou verslapen, want hij wilde tijdig ter kerke gaan in de Munsterkerk in Roermond.

Muziek

Kolonel Antoni was van mening dat zijn regiment een muziekkorps moest krijgen. Ook die taak had hij voor mij in petto. Antoni had zelf eerst contact opgenomen met de Inspecteur Militaire Muziek (Walter Boer) en hem uitgenodigd om een en ander te komen bespreken in Roermond. Ik kreeg de opdracht

Bevordering

Bij Koninklijk Besluit is de 1e luit. G. H. Plasman m.l.v. 1 April 1954 bevorderd tot kapitein. De kapitein is in Roermond een bekende figuur en heeft veel en belangrijk werk verricht bij de oprichting van de vereniging: „De Limburgse Jager”. In deze vereniging heeft hij lange tijd een bestuursfunctie vervuld. De kapitein is op 13-8-'45 in werkelijke dienst gekomen. Na een opleiding in Engeland werd hij op 20-12-'46 aangesteld tot res. 2e luit. In deze rang heeft hij in Indië gediend van Mei 1947 tot Febr. 1950, en werd in Indonesië op 1-1-'49 bevorderd tot res. 1e luit.

Op 1 Juni 1950 werd hij beroepsofficier bij het 2e Regiment Infanterie, en werd op 1 Juli 1950 ingedeeld bij het Regiment Limburgse Jagers.

om de beste kamer en een goed diner te regelen in Hotel de la Station in Roermond. Het resultaat van dit bezoek was dat het Regiment Limburgse Jagers een eigen muziekkorps kreeg mét bijbehorend instrumentarium.

Eerste Limburgse Jager van Verdienste

Ongeveer drie jaar heb ik mogen samenwerken met kolonel Antoni. Gerard stelt dat hij een bijzonder positieve tijd heeft gehad in Roermond. Dat kwam vooral door de niet aflatende inzet en enthousiasme van kolonel Antoni.

In maart 1953 zou ik overgeplaatst worden. Voordat dat gebeurde, werd ik samen met Henk Rieter en Thieu Krekelberg op het kantoor van kolonel Antoni geroepen. Als eerste mocht Gerard een penning in ontvangst nemen en zich voortaan „Limburgse Jager van Verdienste” noemen.

Een dag later vertrok Gerard naar zijn volgende bestemming; Nunspeet. Diezelfde week nog werd ik met mijn peloton ingezet ten behoeve van de Watersnoodramp in Zeeland.

Verzilverde plaquette behorende bij Limburgse Jager van Verdienste Op de voorzijde staat het regimentsembleem afgebeeld

Op de achterzijde staat het regimentsvaandel en het randschrift 2e, 6e en 11e RI. Op de drie horizontale balken staat gegraveerd: „De Vereniging aan kapt G.H. Plasman”.

Regimentsvaandel

Vanaf het begin genoot het Regiment Limburgse Jagers grote bekendheid en werd het gedragen door de Limburgse bevolking. De uitreiking van het Regimentsvaandel in 1951 zag kolonel Antoni als de bekroning van zijn inspanningen.

Veteranencomités

Wij vroegen Gerard naar zijn mening over de reüniecomités. Gerard: „De militairen die in Nederlands-Indië hadden gediend wachtte een koude douche bij terugkeer in Nederland. Van de zijde van de overheid werd geen waardering ervaren. Veel militairen die in Nederlands-Indië hadden gediend hervatten of startten na terugkeer hun studie, een carrière of begonnen aan een gezin. Tijd om de ervaringen van Indië goed te verwerken was er niet. Dankzij de reüniecomités konden de Indiëgangers elkaar regelmatig ontmoeten en hun ervaringen uitwisselen. Daardoor groeide een sterke onderlinge band en een groot saamhorigheidsgevoel. Een mooi voorbeeld van saamhorigheid van de Indiëveteranen was hun streven én de verwezenlijking van het Limburgse Jagersmonument in de Frederik Hendrikazerne te Blerick. Op de plaquettes staan de namen genoemd van de

sobats die vielen in Nederlands-Indië. Wanneer ik de situatie van de nu uitgezonden militairen vergelijk met die van ons, dan kwamen wij er maar bekaaid af. Ik denk dat men nu de juiste formule heeft gevonden om militairen na hun uitzending beter te begeleiden.”

Verder

Na zijn vertrek uit Roermond heeft Gerard nooit meer gediend bij een Limburgse Jager-eenheid, wel bij veel andere regimenten. In zijn Seedorfperiode had Gerard Plasman wel nauw contact met 42 BLJ; toen onder commando van luitenant-kolonel Clumpkens (1968). Gerard beëindigde zijn militaire carrière als luitenant-kolonel in 1978. Zijn laatste functie vervulde hij op een Haagse staf.

Wie denkt dat Gerard op zijn lauweren zou gaan rusten, kent Gerard niet. Omdat geschiedenis zijn grote interesse had, volgde hij een opleiding tot docent geschiedenis. Daarna gaf hij tot 1988 les aan een VWO-school in Leiden.

Afsluitend

Wij hadden een goed gesprek met Gerard Plasman. Dankzij dit gesprek hebben we weer tal van wetenswaardigheden uit de beginjaren van ons regiment kunnen optekenen. Ook kregen we tal van foto's en een mooi geborduurd schild, voorstellende het embleem van 1 Divisie 7 December, mee voor onze historische verzameling.

Ferry Tummers en Wim Pijpers.

Hoofd bestuur "De Limburgse Jager" 1952

60 jaar vaandel regiment

Regiment Limburgse Jagers

Afgelopen 8 oktober was het 60 jaar geleden dat onze eerste Regimentscommandant, Kolonel Antoni, in Amersfoort uit handen van Hare Majesteit Koningin Juliana het vaandel voor ons Regiment kreeg uitgereikt. Koningin Juliana reikte bij die gelegenheid ook aan de Regimenten Infanterie Johan Willen Friso en Oranje Gelderland vandenels uit. Daarmee was de oprichting van deze drie op drie landsdelen gerichte Regimenten afgerond. Tot op de dag van vandaag staan deze regimenten met hun pantserinfanteriebataljons ook schouder aan schouder voor de taak en verantwoordelijkheid waaraan Hare Majesteit 60 jaar geleden refereerde. Zij sprak bij die gelegenheid de navolgende woorden:

“Officieren, Onderofficieren en manschappen. Mijn echtgenoot en ik stellen groot vertrouwen in U; gij vertegenwoordigt het Vaderland onder de naties en gij doet dit goed. Men behoort te weten, wat men aan ons heeft en waarvoor ij staan. Uw Vaandel herinnert U aan al wat onoverwinnelijk is in de geest, waarmee wij ons handhaven.

Gij soldaten zijt jonge burgers van een veranderend, dus verjongend Nederland. Gij hebt daarin Uw taak en Uw verantwoordelijkheid. Gij doet deze dingen in samenwerking met de soldaten van andere landen, die van goeden wille zijn. Wij allen willen strijden voor onze vrijheid. Bovenal voor die vrijheid zijn geweten te mogen volgen bij het dienen van een goede zaak. De Regimenten Johan Willem Friso, Limburgse Jagers en Oranje Gelderland elk met een eigen historisch karakter, ontvangen thans ieder hun eigen vaandel, achter hetzelfde zinnebeeld van dit alles. Ik ga er thans toe over U deze toe te vertrouwen”.

Uiteraard is de wat gezwollen taal in deze tekst van 60 jaar geleden, maar ze doet nog steeds opgeld. Al 60 jaar werken we nauw samen met soldaten van andere landen om samen onze vrijheden te waarborgen. Van Noord Duitse laagvlaktes tot ver weg van onze grenzen.

Het vaandel blijft het symbool van verbondenheid met ons Staatshoofd, de Staat en ons Regiment. Waren het eerst alleen de Officieren die hun eed of belofte op het vaandel aflegden, nu leggen alle leden van het Regiment op het vaandel de eed of belofte af. Een moment waar je op momenten aan terugdenkt. Momenten die beslissend zijn voor de gegeven opdracht. Verantwoordelijkheidsgevoel wordt dan verwacht op basis van die eed of belofte. Het vaandel markeert ook de binding tussen de leden van het regiment, bataljon, compagnie, peloton, groep. Natuurlijk, het is in de strijd niet meer het baken waarop de commandant zich moet richten. Daar hebben we nu modernere middelen voor. Overdracht van het commando van Regiment en bataljon, het intreden van een nieuwe lichterij waar het vaandel door de gelederen schrijdt. Altijd een plechtig moment. En ook die foto van de eedsaflegging zal eenieder bewaren en later terugzien als een markant moment van zijn militaire leven, het begin van inzet in de krijgsmacht.

Bij de uitreiking waren nog maar drie opschriften op ons vaandel vermeld, “Quatre Bras en Waterloo 1815”, “Tiendaagse Veldtocht 1830” en “Citadel van Antwerpen 1832”, wapenfeiten uit een ver verleden. Inmiddels zijn deze aangevuld met de recentere inzet, de Meidagen van 1940 met Roermond, Venlo en Zutphen en de inzet in het voormalig Nederlandse Indië met “West en Midden Java 1946-1949” en “Noord-Sumatra 1947-1949”. Dat was de inzet van onze stamregimenten. De inzet van de afgelopen 60 jaar is nu zichtbaar op de uitzendvlag of liever gezegd aan de uitzendvlag, waar met linten, “streamers”, zoals een met de Fahnenband van de Bondsrepubliek Duitsland, waarmee de inzet in Duitsland tijdens de Koude Oorlog wordt gesymboliseerd. De inzet van het 42e Bataljon in Bosnië, Irak en Afghanistan is met vele linten uitgereikt per missie zichtbaar en voor allen een collectieve waardering. Het vaandel blijft echter het Regimentsymbool dat met recht haar eergaards en eerbewijzen krijgt.

Zie ook op ons videokanaal filmbeelden van de uitreiking: <http://www.youtube.com/user/LimburgseJagers#p/u/28/T7XfaBltxzw>

De traditie van de Phaffdag staat! Het belang is inmiddels ruimschoots aangetoond. De Phaffdag als traditie- en herdenkingsdag is gerelateerd aan de oprichting van ons stamregiment dat Kolonel Phaff op 23 november 1813 op eigen kosten oprichtte. Ook deze keer kwamen we bijeen in Weert om onze gevallen kameraden te gedenken, maar ook om een stukje van onze Regimentsgeschiedenis gewaar te worden en bovenal elkaar te ontmoeten. Tijdens de vorige afleveringen van de Phaffdag waren de oprichting van het Regiment Phaff, de inzet van Regimentsgenoten in Korea en vorig jaar de introductie van een unieke Canon over onze Regimentsgeschiedenis en de koraal Salute to a Friend de centrale thema's. Dit jaar stond in het teken van wat wij eigenlijk allen zijn na onze dienstperiode; veteraan. De veteraan stond centraal, in het bijzonder onze oudste leden die zich hebben ingezet nu 65-60 jaar geleden in het voormalig Nederlands-Indië, nu Indonesië. Een inzet die juichend begon maar deceptioneel voor alle teruggekeerde beroeps en dienstplichtigen eindigde. Geen waardering eerder verwijtend was de samenleving, weggestopt, geen woorden er meer aan vuil maken tot

4e Phaff

dat men excessen meende te moeten ontdekken. Dat hebben we gelukkig langzamerhand achter ons gelaten. Want zie die veteranen vochten terug, zorgden voor hun eigen monument voor hun meer dan 6000 gevallen kameraden en nu na jaren erkenning in een Veteranenwet. Zij plaveiden de weg voor de huidige missieganger.

Een oude Nieuw-Guineaveteraan, Kapitein Leo van den Braken, zou worden geëerd voor zijn inzet als Commissaris oude veteranen in onze Stichting en ook voor zijn toewijding om de vele veteranen op hun reizen in Indonesië te begeleiden. Helaas moesten de aanwezigen worden geïnformeerd over het plotselinge overlijden van onze zo gewaardeerde collega. Een domper over deze dag, waar Leo zo naar had uitgekeken.

Een "jonge" veteraan, Kolonel Rob Querido, oud-commandant van 42 BLJ, kreeg zijn regalia als Limburgse Jager van Verdienste voor zijn dappere, kundige inzet met zijn mensen voor, de eerste sinds Korea, succesvolle bataljonstegenaanval bij Chora in Uruzgan in 2007. Een aanval die de Taliban dwong zijn tactiek te wijzigen. Een wending in het optreden die werd afgedwongen door Limburgse Jagers!!

Daarna was het podium aan de nieuwe Gouverneur van Limburg, de heer Theo Bovens. Hij refereerde aan de band van het Regiment met de Provincie Limburg. Als zevende betrokken Gouverneur gaf hij te kennen dat het behoud van de Van Hornekazerne, waar naast de KMS ons monument en museum zijn gehuisvest, hem zeer aan het hart gaat. Ook de band met de veteranen, die hun monumenten, van de Indië-

slachtoffers en de slachtoffers van de vredesmissies, in Roermond hebben, was een punt van zijn betrokkenheid. Zeker gezien het feit dat de vader van de Gouverneur uitgezonden is geweest met het 4e Bataljon van het 6e Regiment, De "Bokkerijders". Hoewel luitenant Bovens in Indië een functie buiten dat bataljon kreeg, heeft hij zich na terugkeer ingezet voor het reünieverband van dit typische "Limburgse" Bataljon.

Professor Smalhout was bereid gevonden om als gastspreker te fungeren. Helaas moest hij door ziekte verstek laten gaan. Op de valreep werd gelukkig Drs. Martin Elands van het Veteraneninstituut bereid gevonden om als gastspreker te fungeren.

De lezing van Martin Elands had waardering voor Indiëveteranen als onderwerp. In het eerste deel van zijn lezing betoogde Elands dat het niet vreemd is dat de strijd in Indië destijds en later aan kritiek onderhevig is geweest. Het mislukte dekolonisatiebeleid, het voor Nederland teleurstellende resultaat van het conflict en het bekend worden van schendingen van het oorlogsrecht vormden begrijpelijke gronden voor kritiek. Elands benadrukte dat het een groot goed is in een land te wonen waar over zaken van leven en dood een kritisch publiek debat gevoerd kan worden, maar signaleerde gelijktijdig de soms ongenueanceerde wijze waarop de Indiëgangers in dat publieke debat collectief werden veroordeeld.

In het tweede deel van zijn lezing blikte Elands terug op hoe de waardering voor Indiëveteranen zich in de loop van de jaren heeft ontwikkeld en hoe die tot uitdrukking is gekomen. Hij benadrukte

dag 2011

dat er tijdens en vlak na het conflict wel degelijk waardering was voor de Indiëgangers. Mediaberichten in die jaren spreken voor zich en ook in kleinere sociale kring, binnen de krijgsmacht en door de overheid werd er waardering geuit, onder meer in de vorm van tal van demobilisatievoorzieningen. Van echt publiek eerbetoon was echter geen sprake, mede vanwege de traumatische afloop van het conflict en het heersende culturele en maatschappelijke klimaat.

Volgens Elands was juist het voor Indiëveteranen zo pijnlijke publieke debat over geweldsexcessen en oorlogsmisdaden de aanzet voor het uiten van meer begrip en waardering voor de Indiëveteranen. Zij werden – mede doordat duidelijk werd dat duizenden Indiëveteranen kampten met lichamelijke of psychische klachten - steeds nadrukkelijker beschouwd als slachtoffers van mislukt beleid en van latere maatschappelijke miskennis. In een tijd van nieuwe militaire uitzendingen en een veranderend maatschappelijk klimaat kwam de waardering voor Indiëveteranen vanaf de jaren negentig via het veteranenbeleid en in de media steeds nadrukkelijker tot uiting. Bovendien toonden opiniepeilingen aan dat een ruime meerderheid van de bevolking veel waardering voor Indiëveteranen had en heeft.

Wat betreft de waardering voor Indiëveteranen was er de laatste 25 jaar dus sprake van een zeer positieve ontwikkeling, maar volgens Elands hing die waardering wel in belangrijke mate samen met het beeld van de Indiëveteraan als slachtoffer. En daarmee doen we de Indiëveteranen in zijn ogen

ernstig tekort. Waardering moet volgens Elands niet zozeer in relatie staan met wat de Indiëveteranen is overkomen of wat zij hebben moeten ondergaan, maar vooral met wat zij hebben gedaan. Elands signaleerde ten slotte in dat opzicht vijf belangrijke gronden voor waardering voor Indiëveteranen, te weten: tal van militaire prestaties in Indië zelf, de waardevolle bijdrage van Indiëveteranen aan onze samenleving na hun terugkeer uit Indië, de strijd voor nazorg en waardering waarmee zij het huidige veteranenbeleid afdwongen, de steun die Indiëveteranen elkaar tot op de dag van vandaag bieden en de indrukwekkende wijze waarop zij de nagedachtenis van hun gesneuvelde kameraden in ere houden.

Memorabel was de grote opkomst (ruim 300 aanmeldingen), die duidelijk werd toen allen zich rond ons mooie monument schaarden en het dodenappèl werd voorgelezen door de jonge veteraan Kapitein Klaas en op de achtergrond de koraalklanken van de Regimentsfanfare Grenadiers en Jagers. Bloemenkransen werd gelegd door onze Regimentscommandant, Gouverneur Bovens en Burgemeester Heijmans van Weert. Namens de veteranen van de oude Regimenten, het Korea detachement, 42 BLJ en de Stichting RLJ werden kleine boeketten gelegd bij de diverse plaquettes.

Tijdens een zeer toepasselijke nasmaaltijd konden alle veteranen nog eens napraten over hun belevenissen tijdens hun uitzending. Als afsluiting konden de gasten een bezoek brengen aan onze Historische Verzameling en/of genieten van een samenzijn in het Bastion.

Soldaten te midden van vuur en rook

Dit jaar is het 60 jaar geleden dat het Regiment verblijd werd met een nieuwe loot, de Demonstratiecompagnie gelegerd in, gezien van uit het Limburgse, het "verre" Harderwijk. Een bijzondere compagnie, groter dan de normale tirailleurcompagnie, namelijk versterkt met het vuurvoorstellingspeloton. Dit bijzondere peloton creëerde in die vroege jaren 50 van de vorige eeuw simulatie van het gevecht met rook en ontploffingen. Wat nu gesimuleerd wordt in computergames werd toen daadwerkelijk uitgevoerd. Een secuur werkje, niet van gevaar gespeend. Het blad de Legerkoerier uit die tijd verhaalt over het optreden en inzet van die VUVO-mannen.

Inderdaad, dit peloton kreeg het niet cadeau. Toen het 't bosperceel de startlijn bereikte, viel hierop het tegenvoorbereidingsvuur van de vijandelijke artillerie en mortieren. Vuurstralen en modderfonteinen spoten hoog op en een dikke zwarte walm dreef langs het frisse groen van berken en dennen. Half verdoofd van het gedonder der inslagen renden de tirailleurs door de gevaarlijke zone. Higgend, de zweetdruppels van het voorhoofd vegend, herstelde de PC de oorspronkelijke formatie, maar nauwelijks enkele minuten later kwam het peloton weer onder het artillerievuur

van de vijand. En toen dit in de loppas doorschreden was, liep me vast in het intensieve vuur van een zware mitrailleur. De inslagen waren uiteraard veel lichter dan die der artillerie en mortieren, maar toch even dodelijk. De PC gaf het bericht aan zijn CC en deze vroeg artilleriesteun aan, welke werd verleend. Na het inschieten – duidelijk kon men de inslagen waarnemen – volgde uitwerkkingsvuur, dat de mitrailleurs tot zwijgen bracht.

Kijkje achter de schermen van het vuurvoorstellingspeloton

Dit alles, waarde lezer, en nog veel meer, speelde zich af op de heide tussen de Uilerberg en de Paalberg nabij Harderwijk en vormde een onderdeel van de demonstratie „tirailleur-peloton in de aanval”, gegeven door een peloton van de Demonstratiecompagnie der Infanterieschool te Harderwijk. Maar niet voor deze demonstratie waren wij naar Harderwijk gekomen, noch voor die, welke wij 's middags op de Paalberg gadesloegen en waarbij een compagniesaanval werd gedemonstreerd. Nee, wij wilden eens iets meer weten van het peloton, dat met zijn voortreffelijke nabootsing van artillerie-, mortier- en mitrailleur-inslagen deze demonstraties een zo bij uitstek realistisch karakter weet te geven: het vuurvoorstellingspeloton. Dit peloton heeft tot taak het nabootsen van het vijandelijke en eigen

vuur bij de demonstraties der compagnie en bovendien werkt het, op uitnodiging, mee aan oefeningen der parate troepen en hij herhalingsoefeningen. Het doel daarbij is, die oefeningen zo realistisch mogelijk te doen verlopen, maar het spreekt vanzelf, dat de veiligheid der troepen nummer één is. En hoewel in de afgelopen drie jaren al heel wat blokjes trotyl (net stukjes huishoudzeep) en springplastic de lucht in zijn geblazen, heeft men nog nimmer één ongeval te betreuren gehad! Overigens, zien doet men de mannen van het vuurvoorstellingspeloton eigenlijk zelden of nooit, men hoort ze alleen maar, dat wil zeggen, men hoort de ontploffingen die zij veroorzaken. En voor de rest blijven zij op de achtergrond. Des te meer reden om ze nu eens naar voren te halen en iets over hun werk te vertellen. Bij de demonstraties „peloton in de aanval” en „compagnie in de aanval”, welke de Demonstratiecompagnie der Infanterieschool nu al geruime tijd met zoveel succes geeft voor een steeds wisselend publiek, waarbij zelfs ministers, diplomaten, kamerleden en vakverenigingsleiders opgemerkt werden, ligt het „vuurplan” vast en gaat het er slechts om dit ten uitvoer te brengen.

Een wandeling van 200 km

Dat betekent, dat vroeg in de morgen tal van lijnen moeten worden uitgelegd, want alle springladingen worden langs elektrische weg tot ontploffing gebracht, of, zoals de officiële term luidt: afgezet. Door deze elektrische ontsteking bereikt men dat precies het juiste moment van detonatie kan bepalen. Om een idee te geven van wat dit lijnen uitleggen betekent: voor de beide demonstraties „peloton en compagnie in de aanval” wordt in totaal ongeveer 100 km kabel getrokken. Dat wil zeggen dat de mannen van het vuurvoorstellingspeloton voor de oefening 100 km en na de oefening (voor het innemen van de kabels nog eens dezelfde afstand moeten afleggen. Daarnaast dienen dus vele tientallen blokjes trotyl van 250 gram te worden ingegraven en verbonden met dit lijnennet. Daarbij moet er wel worden gelet dat de blokjes springstof minstens drie meter van elkaar verwijderd liggen, want anders komt met het ene blokje ook het andere tot ontploffing. Men

noemt dat sympathische ontsteking. Er worden niet altijd ladingen van 250 gram gebruikt. Moeten zwaardere inslagen worden nagebootst, bijvoorbeeld uit vliegtuigen afgevuurde raketten, dan worden dienovereenkomstig de ladingen verzaard. Gaat het om de nabootsing van inslagen van lichte mortieren of zware mitrailleurs, dan kan met lichtere ladingen worden volstaan.

Springput en afzetplank

Alle draden komen tezamen bij de zogenaamde afzetplank, waar zich ook de batterij van 90 volt bevindt, welke voor de stroom zorgt. De plusdraad, kenbaar aan de gele kleur, wordt aan de batterij vastgemaakt. Met deze plusdraad zijn alle ladingen gezamenlijk verbonden. De min-draad, in blauwe kleur, verbindt één voor één de ladingen met de afzetplank. Elke lading, heeft dus op deze plank zijn speciale plaats, kenbaar aan een genummerd haakje. Het personeel (twee man), dat de afzetplank bedient, is natuurlijk ingegraven. Zij bevinden zich in de zg springput, waarvan men er verscheidene op het terrein van de demonstratie aantreft. Eén militair heeft de koptelefoon op en luistert naar de hem per radio te geven aanwijzingen; zijn kameraad bedient de afzetplank. Bij de demonstratie „compagnie in de aanval” heeft men in totaal zes springputten en dus ook zes afzetplanken, in bedrijf. De man nu die de afzetplank bedient kan, door de mindraad in contact te brengen met het haakje, kortsluiting in het circuit veroorzaken en dus een bepaalde springlading tot ontploffing brengen. Dat is duidelijk, maar mij rijst de vraag: van wie krijgt het personeel in de springput zijn orders? Want de lezer begrijpt, dat gelijk overal in de militaire samenleving het hier een kwestie is van bevelen geven en bevelen (met pijnlijke nauwgezetheid) opvolgen. Particulier, eigen, initiatief, hoe lofwaardig vaak, wordt aan de afzetplank wel het allerminst gewaardeerd.

Op de betonweg, terzijde van het demonstratieterrein, rijdt een radiowagen, waarin kapitein W. Oliemans zetelt, de commandant van de Demonstratiecompagnie. Hij vertelt de toeschouwers haarfijn hoe de aanval zich ontwikkelt, schetst hun de moeilijkheden, welke op weg naar het doel worden ondervonden, verduidelijkt keer op keer de situatie op het gevechtveld. Naast hem zit luitenant Scholts en zijn conversatie vindt plaats, wat men in muziektermen zou noemen, sotto voce, met zachte stem. Hij is namelijk de officier, die als coördinator optreedt tussen het personeel van het vuurvoorstellingspeloton en de troepen op het gevechtsterrein. Men zou hem de regisseur kunnen noemen die uiterst nauwlettend de gebeurtenissen op het „slagveld” volgt, en over de radio zijn aanwijzingen geeft zowel aan de mannen, die in de springputten gereed zitten om bepaalde springladingen tot ontploffing te brengen als aan de com-

mandant en ondercommandanten in het veld. Tussen haakjes, het behoort ook tot zijn taak diverse systemen van vuurvoorstelling ten behoeve van het peloton te ontwerpen en te testen. Luitenant Scholts kan met zijn radiotoestel iedereen bereiken, die met de demonstratie te maken heeft, staat dus ook in voortdurend contact met de commandant van de eenheid, peloton of compagnie, welke de demonstratie geeft en kan op elk gewenst moment ingrijpen in de gang van zaken, indien dit nodig mocht zijn. De conversatie, welke hij met zijn onzichtbare toehoorders voert, is voor een leek moeilijk te volgen. Zo in de trant van: „Wacht, wacht wacht, wacht nu!” of „je komt nu met de tlv, je gang gaan” maar voor de mannen in het veld laat het aan duidelijkheid niets te wensen over.

Twee methodes

Bij het „doorschrijden” van vijandelijk vuur heeft men de keus uit twee methodes. De eerste is, dat de troep, zonder dat de toeschouwers dit merken, gebruik maakt van een „vuurpauze” om terrein te winnen. De commandant van de demonstrerende eenheid regelt dit geval zèlf, met de man die het vuur moet bedienen, het moment en de duur van de vuurpauze. Bij de tweede methode maakt men gebruik van witte banden (tape) welke onzichtbaar voor de toeschouwers op de heide zijn neergelegd, in diabolovorm, en waarbinnen de oprukkende troepen moeten blijven om geen hinder te ondervinden van de ontploffingen. Deze laatste methode heeft het meest realistische effect; inderdaad krijgen de toeschouwers de indruk,

In de springput zet sergt. Harmsen de ladingen af
Zijn instructies komen via de radio die door soldaat Netten wordt bedient

Vanuit de geluidswagen coördineert de Int. Scholts het werk van de „Vuurvoorstelling” en de aanvallende Compagnie

dat de aanvallers dwars door het vuur van de vijand naar het doel rennen. In werkelijkheid volgen ze nauwkeurig de banen, door de witte tape aangegeven en kan hun dus niets gebeuren.

Zo voltrekt zich, in vuur en rook, de

demonstratie van de compagnie (of het peloton) in de aanval. Met de bajonet op het geweer rennen de mannen, met zwartgekleurde gezichten en bemodderde kleren, de Paalberg op, gesteund door de machtige Centurions, om zich daarna te consolideren, gereed voor een mogelijke tegenaanval of om op bevel van de hogere commandant de aanval voort te zetten. Het gevechtsterrein blijft leeg achter; op tal van punten geven meer of minder diepe verse kuilen aan, waar springladingen tot ontploffing kwamen. In totaal wordt bij de demonstratie van de compagnie in de aanval 100 kg trotyl of springplastic „afgezet”.

Foto 5 aanval

Zes dagen werk voor één demonstratie. Het werk bij de „vaste” demonstraties van de infanterieschool is tamelijk eenvoudig,

hoewel het natuurlijk altijd honderd procent oplettendheid vereist, omdat zoals wij al schreven, het vuurplan vast ligt. Gaat het peloton, dat onder commando staat van de 2e Int. Van Duin, zijn medewerking verlenen bij een oefening van de 4e Divisie of bij een bataljon,

dat voor herhalingsoefeningen optreedt, dan wordt de zaak aanzienlijk ingewikkelder, omdat na verkenning van het terrein in overleg met de commandant een vuurplan moet worden opgesteld en vervolgens ten uitvoer gelegd. Men kan wel zeggen, dat één demonstratie zes dagen werk vereist. Het voorbereidend werk, waaronder wij verstaan het verkennen van het terrein, het vaststellen van het vuurplan, de taakverdeling, het leggen en daarna doormeten van de circuits, vereist gemiddeld drie dagen. Na de demonstratie heeft men dan nog twee dagen nodig voor het inrollen van de lijnen en de revisie van het materieel. Men begrijpt nu wel, dat het peloton gemiddeld maar 25 maal per jaar zijn luidruchtig, maar belangrijk en verantwoordelijk werk verricht en dat men daarmee een veelvoud van dit aantal dagen druk is.

Het vuurvoorstellingspeloton bestaat uit 4 groepen van 5 man en een commando-groep. Het peloton is zodanig georganiseerd, dat het tevens als pionier- en munitiepeloton kan optreden. In het kader van deze taak geven zij ten behoeve van de cursisten der Infanterieschool eveneens demonstraties in het leggen van mijnenvelden, brugslag, enz., en doen dus hun naam als mannen van de demonstratiecompagnie alle eer aan. De dienstplichtigen van het vuurvoorstellingspeloton doen hun werk met buitengewoon veel animo. Dat het vaak hard aanpakken is, zal de lezer uit het bovenstaande wel duidelijk zijn. Maar het werk is interessant, veelzijdig, het vraagt nauwkeurigheid, zelfbeheersing en bovenal een strikte discipline, eigenschappen, welke elke soldaat behoort te bezitten, maar de mannen van het vuurvoorstellingspeloton wel in het bijzonder.

Boek over de verrichtingen van 17 Grensbataljon in mei 1940 in Roermond

Op 10 mei 2010 werd aan de Maas-waardeweg in Roermond een monument onthuld als blijvende herinnering aan de strijd die Nederlandse militairen van 17 Grensbataljon (17 GB), 3-41 RI en politietroepen leverden tijdens de verdediging van de Maaslinie bij Roermond. Het monument werd gerealiseerd door het comité Roermond 1939-1945 op de plaats waar 17 GB op 10 mei 1940 de opmars van de Duitsers moest tegenhouden. Tijdens de onthulling van dit monument werd door Genmaj Mart de Kruif en Burgemeester Henk van Beers stilgestaan bij de verrichtingen van het Nederlandse leger in mei 1940.

Zoals bekend zet het Regiment Limburgse Jagers de tradities voort van o.a. 17 Grensbataljon. Dankzij Eric Munnicks worden we nu in de gelegenheid gesteld om meer te weten over de eerste oorlogsdagen van mei 1940, waarbij 17 Grensbataljon (17 GB) centraal staat.

Verzameling

Het verzamelen door Eric van informatie over Wereldoorlog II is gestart in 1966 tijdens een wandeling in de Eifel, toen hij bij toeval een roestige helm vond. Thuis gekomen gaf Eric de helm een flinke lik verf. Eric's vader hielp hem bij de verzameling en zo groeide deze enorm. Het eerste privé-museum startte in ... de oude doucheruimte, waar hij op twee tafels zijn aanwinsten tentoonstelde. Daarna werd de gehele zolderverdieping ingericht. Door plaatsgebrek kan Eric helaas niet alles uitstellen in zijn museum, vandaar dat hij van een eigen museum droomt.

Van Kazemat tot Kelderleven

Eric: "Doordat ik veel materiaal had van Roermond tijdens de oorlogstijd, begon ik me in 1990 hierop te specialiseren. In 2003 kwam ik op het idee om mijn onderzoeksresultaten vast te leggen in een boek. Ik stelde me daarbij wel de vraag of ik een boek kon schrijven dat boeiend genoeg zou zijn voor een groot publiek. Per slot van rekening is het uitgeven van een boek geheel in eigen beheer een risicovolle aangelegenheid. Het boek 'Van Kazemat tot Kelderleven, Roermond 1940-1945' (ISBN 97809080230491) beschrijft

op 645 pagina's tot in detail de geschiedenis van Roermond tijdens Wereldoorlog II. Het boek werd een succes, de oplage van 3000 exemplaren is bijna uitverkocht."

Tweede boek

Aanvankelijk dacht Eric om het bij het boek Van Kazemat tot Kelderleven te laten. De grote stroom van positieve reacties, veel nieuw materiaal en verder onderzoek zorgde ervoor dat hij een tweede boek samenstelde waarin de verrichtingen van 17 Grensbataljon (GB) tijdens de eerste oorlogsdagen centraal staan. Het tweede boek zal op 30 maart 2012 verschijnen. De eerste exemplaren zullen uitgereikt worden aan Burgemeester Van Beers en Lgen De Kruif.

Het tweede boek 'Wees op uw hoede, Roermond 1936-1940' zal ca 350 pagina's tellen op A4-formaat. Veel fotomateriaal en tekst (nog nooit eerder gepubliceerd) zullen de lezer een goed beeld geven vóór en tijdens de eerste oorlogsdagen van mei 1940. Het boek is te bestellen middels bijgevoegde flyer voor €29,95 exclusief € 7,75 verzendkosten.

Noot van de redactie

Het boek Van Kazemat tot Kelderleven kreeg een 5-sterren classificatie, hetgeen uitstekend betekent. Het tweede boek is eveneens veelbelovend. Doelgericht zocht Eric in originele bronnen, soms ver van huis. De nauwgezetheid waarmee Eric te werk gaat komt voort uit zijn beroep als analist. Eric afsluitend: "Ik weiger om bepaalde zaken zo maar klakkeloos over te schrijven. Ik doe een eigen gedegen onderzoek aan origineel bronnenmateriaal om de zaken te verifiëren."

Wim Pijpers.

Nieuws van de Stichting RLJ

Bijdrage 2012

Met ingang van 1 januari 2012 is het basisbedrag voor 2012 bepaald op € 12,50 per jaar.

Gelieve hiermee rekening te houden bij Uw betaling. Ons rekeningnummer is 1423.59.696 t.n.v. Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick. Vanuit het buitenland kan men betalen via IBAN NL53 RABO 0142 3596 96, BIC RABONL2U.

Diner de Corps 2012

Het Diner de Corps voor officieren vindt plaats op vrijdag 27 januari 2012 in de Van Hornekazerne te Weert. De deelnameprijs bedraagt € 35,-, te betalen op bankrekeningnummer 72752 t.n.v. Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick o.v.v. Diner de Corps 2012. Vanuit het buitenland kan men betalen via IBAN NL98INGB0000072752, BIC INGBNL2A. De uitnodigingen zullen verzonden worden d.z.v. C-42 Painfbat Limburgse Jagers.

Reunies 2012

Demonstratiecompagnie

Op 26 april 2012 zal op de Legerplaats 't Harde de vierde reünie van de voormalige Demonstratiecompagnie worden gehouden. Wederom georganiseerd door de oud-leden Wim Bulte en Ben Vermeulen. Naast een samenzijn zal getracht worden U ook te informeren over de huidige trainingmethoden. Op deze reünie zal ook het boekje over 20 jaar Demcie worden gepresenteerd en ter verkoop worden aangeboden.

De uitnodigingen voor deze reünie zullen in januari worden verstuurd. Wij versturen de uitnodigingen, om

portokosten te beperken, per email. Wij verzoeken dan ook diegenen die de nieuwsbrief niet ontvangen, hun emailadres op te geven bij Wim Bulte, wbulte@xs4all.nl. Zij die niet over een emailadres beschikken krijgen per post hun uitnodiging.

Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers 1951-1995

Wederom zal er een grote reünie van alle tot de muziekkorpsen van 1951 tot 1995 behorende leden worden gehouden, dit keer in het "Limburgse Land". De Commissaris Muziek van de Stichting RLJ heeft met Schutterij St.-Jan uit Grubbenvorst kunnen regelen dat wij hun faciliteiten kunnen benutten op zaterdag 12 mei 2012. Daar wordt U in een zeer grote tent ontvangen met uw wederhelft of partner. De schutterij zal zorg dragen, uiteraard tegen betaling, voor drank en etenswaar. Op die dag zullen er optredens zijn van het reünieorkest en afzonderlijke muzikanten en een gezamenlijk concert met alle muzikanten. Ook bestaat de mogelijkheid om dan de grote tuinbouwtentoonstelling Floriade te bezoeken. Maak Uw collega's attent op deze grote reünie, waarvan informatie begin januari op de website zal worden gepresenteerd en U uitgenodigd zal worden per email of post.

De stichting biedt te koop aan

Op de website www.limburgse-jagers.nl vindt U een rijk scala (speldjes, caps, stropdassen, etc.) van artikelen die de stichting RLJ te koop aanbiedt.

Excuus

Per abuis was op de voorpagina van de uitnodiging voor de 4e Phaffdag een verkeerd banknummer vermeld. Dankzij uw oplettendheid zijn de betalingen toch op tijd ontvangen.

Inhoud

Voorwoord regimentscommandant	1
In Memoriam	3
Luitenant-generaal de Kruijff, commandant Landstrijdkrachten	5
De Bulldogs op Curacao	7
Het Combat Vehicle 90 (CV90)	12
Eagles in Marnewaard	17
Eagles scoren in Bergen	19
Veteranenvereniging Limburgse Jagers	20
Zwarte Panters	22
In gesprek met de eerste Limburgse Jager van Verdienste Lkol bd Gerard H. Plasman	24
60 jaar vaandel regiment Limburgse Jagers	26
4e Phaffdag 2011	28
Soldaten te midden van vuur en rook	30
Boek over de verrichtingen van 17 Grensbataljon in mei 1940 in Roermond	33
Nieuws van de Stichting RLJ	34
Nieuws van de website Limburgse Jagers en 42 BLJ	35
In Memoriam kap bd Leo van den Braken	36
Colofon	36

Dank aan allen die mee gewerkt hebben om ook deze uitgave mogelijk te maken.

Nieuws van de website Regiment Limburgse Jagers en 42 BLJ

De website <http://www.limburgsejagers.nl/> vond zijn oorsprong vlak na de reünie in het jaar 2000, in dat jaar werd de door Albert-Jan gestarte website al snel ondersteund door Arie, Chris en Erwin. Het eerste website team was geboren. Zo'n 11 jaar later zijn Albert-Jan, Chris en Arie nog steeds dagelijks bezig met de website, maar ook met het in goede banen leiden van diverse digitale informatiestromen rond het Regiment en 42 BLJ.

Social media

In de afgelopen jaren is social media een sterk opkomend fenomeen. De Limburgse Jagers zijn al geruime tijd op een aantal social media websites vertegenwoordigd :

Hyves: <http://reglimburgsejagers.hyves.nl/>

Beheerder: Albert-Jan Bosch

LinkedIn, zoek naar: Regiment Limburgse Jagers

Beheerder: Herman Soepenbergh

Twitter: <http://www.twitter.com/LimburgseJagers/>

Beheerder: Arie van Dijke

Facebook: <http://www.facebook.com/LimburgseJagers/>

Beheerders: Chris van Straaten en Arie van Dijke

Facebook: Besloten groep 42 BLJ zoek naar: 42 BLJ

Beheerders: Chris van Straaten en Arie van Dijke

Youtube: <http://www.youtube.com/user/LimburgseJagers>

Beheerders: Nico Vroom en Arie van Dijke

Website

Op onze website proberen we u zoveel mogelijk op de hoogte te houden van het actuele wel en wee van De Limburgse Jagers in de breedste zin van het woord. Op de eerder genoemde social media sites zullen nieuwe berichten van onze website zoveel mogelijk worden doorgegeven. Voor vragen over onze website kunt u een mail sturen naar:

info@limburgsejagers.nl

Namens het website team,

Arie van Dijke.

In Memoriam

Kapitein bd Leo van den Braken

Een veteraan is overleden, een veteranenvoorvechter is ons ontvallen. Op 23 november jl is Leo van den Braken overleden. Hij begon zijn militaire loopbaan als onderofficier en zijn thuisbasis was de Legerplaats Oirschot, de kazerne waar hij menige militaire functie vervulde, maar ook de voorzitter was van de Onderofficiersmess. Een grote "uitstap" was de uitzending in 1962 met het 17e Infanteriebataljon naar Nieuw-Guinea. Een groot avontuur dat hem, ook na zijn actieve dienstperiode, heeft beziggehouden. In zijn laatste functie van Kapitein-adjutant van het Provinciaal Militair Commando Limburg en het Regiment Limburgse Jagers was hij de grote organisator van vele herdenkingen zoals de jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië-Monument in Roermond. Ook ondersteunde Leo vele reünies van de zogenaamde Indië-bataljons van ons Regiment. Dat werd ook na zijn actieve diensttijd zijn "hobby", feitelijk zijn tweede beroep. Veteranenzorg, niet alleen voor zijn Nieuw-Guinea collega's, maar voor de gehele veteranengemeenschap. Leo nam zitting in het bestuur van de Stichting Nationaal Indië-Monument. Hij begeleidde vele sobats op hun nostalgiereizen naar Indonesië, legde contacten met veteranen van de vroegere tegenstanders, de TNI. Had de functie van vice-voorzitter van de Stichting Veteranen Brabant Zuid-Oost met hun inloophuis de "Treffer" in Eindhoven. En bleef in zijn functie van Commissaris Oude Veteranen van ons Regiment de hoeder van de vele reüniecomité's. Leo was een gewaardeerd collega, een echte mensenmens. Leo, de contente Brabander, die zorg had voor zijn medemens, maar bovenal voor zijn vrouw en zonen met hun gezinnen.

Leo was voor zijn brede inzet benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau met de zwaarden en Limburgse Jager van Verdienste.

Leo bedankt.

We hebben Leo op dinsdag 29 november met Regimentseer begeleid op zijn laatste reis.

N.C.S. Vroom,
oud PMC-Limburg/Regimentscommandant, voorzitter Stichting RLJ.

Colofon

"De Limburgse Jager"

is een uitgave van de Stichting Regiment Limburgse Jagers en 42 Painfbat Limburgse jagers

ISSN 1567-4320

Jaargang 2011-2

Redactie:

N.C.S.Vroom

W.M.J. Pijpers

Grafische vormgeving:

TMdesign, Simpelveld

Druk:

Drukkerij Paesen, Opglabbeek (B)

Commerciële Exploitatie:

GREEN PAPER
ASSOCIATION

Email: john.akkerman@
greenpaper-association.com
Tel: 0653 569 550

Profileren in de vorm van publiceren en participeren, kan niet automatisch de voorkeur bij verwerving inhouden

Redactieadres:

Volderstraat 103,
6231 LB Meerssen
Tel. 043 - 3649639

E-mail: vroom@home.nl
of ncsvroom@gmail.com

Vriend van het Regiment:

Ondersteun de uitgave van dit magazine, website, reünieorganisaties, LJ-veteranen, monumenten, historische verzameling door donateur te worden van de Stichting Regiment Limburgse Jagers. Uw donatie gelieve te storten op bankrekeningnummer 1423.59.696 t.n.v. Stichting Regiment Limburgse Jagers te Melick.

REGIMENT LIMBURGSE JAGERS

Voormalige Linie Regiment van Phaff en 2e Regiment Infanterie, opgericht 23 november 1813 en
6e Regiment Infanterie opgericht 4 maart 1814, voortgezet en "herbenoemd" tot Regiment Limburgse Jagers op 1 juli 1950

Wapenfeiten en Inzet

Breda 1813, Naarden 1814, Quatre-Bras 1815, Waterloo 1815, Tiendaagse Veldtocht 1831, Citadel van Antwerpen 1832,
Venlo 1940, Roermond 1940, Zutphen 1940, West- en Midden-Java 1946-1949, Noord-Sumatra 1947-1949,
Koude oorlog 1950-1989, vm Joego-Slavië 1995-2003, Irak 2004, Afghanistan 2007-2010

Regiments-Commandant: Luitenant-kolonel M. W.G. Jacops
Kapitein-Adjutant: B. Klaas , Regiments-Adjutant: Adjutant H.P.Reijds
Postadres: postbus 33, 5688 ZG Oirschot, 040-2666170

"Zuster" Regiment

Regiment Chasseurs Ardennais te Marche-en-Famenne, België , Commandant: Luitenant-kolonel BEM P. Marteau

42 Pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers, de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot

Missies: UNPROFOR-4 (Acie) 1995, IFOR-11996, SFOR-4 1998, SFOR-8 (A+Bcie) 2000,
KFOR-2 (Verkpel) 2000, SFOR-11 2001, SFOR-15 (C-Cie) 2003, SFIR-3 2004,
Fahnenband Bundesrepubliek Deutschland (Seedorf 1963-2006),
ISAF TFU III 2007, TFU VIII (Acie) 2008, TFU IX (BCie) 2009, TFU XII 2010

Commandant: Luitenant-kolonel M.W.G. Jacops, Bataljons-Adjutant: Adjutant H.P. Reijds

Patenschaftbataljon

92 Panzer Grenadier Lehr Battallion, Munster, Duitsland

Regimentsoudste

Luitenant generaal M.C. de Kruif

Regimentsraad

Luitenant-kolonel M. Jacops, Luitenant-kolonel (R) bd. C.J.M. van der Ploeg,
Adjutant H.P. Reijds, Luitenant-kolonel bd N.C.S. Vroom, Majoor bd W.M.J. Pijpers,
Luitenant-kolonel (R) bd. Ing. L. Daems, Majoor bd. G.P.A. Hermans, Luitenant-kolonel (R) Dr. J. Komen

Stichting Regiment Limburgse Jagers

Ere-Voorzitter: Kolonel bd. J.W.de Leeuw, Ereleden Mevrouw M. van der Hoeven,
Luitenant-kolonel (R) bd .Drs.A.P.Witlox. Kapitein bd K.G.M. van Dreumel

Voorzitter: Luitenant-kolonel bd N.C.S.Vroom (VSRLJ@limburgsejagers.nl),
Vice-voorzitter: Luitenant-kolonel bd F.M.A.J. Tummers (VVSRLJ@limburgsejagers.nl) ,
Secretaris/Penningmeester: Majoor bd W.M.J. Pijpers (SecSRLJ@limburgsejagers.nl) ,
Commissaris Jonge Veteranen: Luitenant-kolonel (R) bd C.J.M. van der Ploeg (JVetSRLJ@limburgsejagers.nl)
Commissaris Regimentsverzameling : Majoor bd. G. Hermans (HVSRLJ@limburgsejagers.nl) ,
Commissaris Muziek: LJer muzikant bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)
Commissaris Regimentshistorie: Lkol (R) dr. J. Komen (HistSRLJ@limburgsejagers.nl) ,
Commissaris Monumentengroep: Luitenant-kolonel (R) bd Ing L. Daems (MonSRLJ@limburgsejagers.nl) ,
Commissaris Website: LJer bd A.J. Bosch (info@limburgsejagers.nl) ,
Secretariaat/Penningmeester: Wienkeskoel 94, 6074 HH Melick 0475-492868, e-mail: SecSRLJ@limburgsejagers.nl
internet: www.limburgsejagers.nl

Contactgroepen/personen

Tamboer- en Fanfarekorps Limburgse Jagers: Limburgse Jager bd R. Jennen (MuzSRLJ@limburgsejagers.nl)

Demonstratiecompagnie : Eerste Luitenant (R) bd W. Bulte (wbulte@xs4all.nl), Limburgse Jager B. Vermeulen,

432/16 Bataljon Limburgse Jagers: Limburgse Jagers bd F. Poeth

17 Bataljon Limburgse Jagers: Luitenant-kolonel bd A. van de Loo

42 Mech Bataljon (IFOR), Majoor Jansen, Eerste luitenant Villanueva, Sergeant Kuiper,

SFOR 4 Bataljon/ SFOR 11 Bataljon /SFIR 3 /ISAF TFU (volgen)

13 Pioniercompagnie: volgt

13 Verkenningscompagnie: Limburgse Jager bd Wilgers

Regimentsverzameling - Regiment Limburgse Jagers

Van Hornekazerne Kazernelaan 101 Weert, Openingstijden: elke dinsdag 0930-1500en vrijdag van 0930-1200 en op afspraak
Postadres: Regimentsverzameling van Hornekazerne tav Maj bd Germans MPC 77A, Postbus 976, 6000 AZ Weert, tel 0495-462940 (MDTN 06-578-62940)
HVSRLJ@limburgsejagers.nl of JLH.Janssen@mindef.nl

Conservator groep: Majoor bd G.P.A. Hermans, Limburgse Jagers W.J.Caris en H.Pook,
Adjudanten bd J. Janssen en G. Schrijvers, Kapitein bd K.G.M. van Dreumel, Luitenant-kolonels bd. P. Berden en J. van Ommen,
Soldaat bd P. Franssen, , Eerste- Luitenant bd E.Brakel

Vereniging Reünieorkest Limburgse Jagers (rolj@home.nl), www.limburgsejagers.nl/ROLJ

Voorzitter: Limburgse Jager muzikant bd. H Gielen, **Dirigent:** dhr Stoffels, Repetitielokaal: Harmoniezaal Linne
Secretariaat pquanjel@home.nl

WEB master groep www.limburgsejagers.nl

De Limburgse Jager bd. A.J. Bosch, Korporaals bd C. van Straaten en A. van Dijke,

GERSTBOER BEN LACROIX, MEESTER-BROUWER JAN WILLEM DEN HARTOG EN HOPTELER ROGER WOUTERS.

*“Telen met trots en
brouwen met liefde is
genieten met smaak.”*

Het lijkt zo eenvoudig: water uit eigen bron, gerst van eigen land en hop uit eigen tuin. Maar waar vind je dat nog? Gewoon in ons eigen Limburg! Bij Gulpener. Daar put onze meester-brouwer ("Zeg maar gewoon Jan-Willem") zijn natuur-zuivere water uit eigen bron en staat hij met liefde voor u aan de ketels. Daar verbouwt Ben Lacroix, samen met nóg dik vijftig andere milieuvriendelijke boeren uit de streek, zijn zonnige gerst en teelt Roger Wouters met trots de hoppigste hop. Gulpener bier is telen met trots, brouwen met liefde en genieten met smaak. Zó eenvoudig, dat het gewoon weer bijzonder is.

OP U. OP ONS. OP DE TOEKOMST.

www.gulpener.nl

Geen 16?
Geen
druppel

SINCE 1825
ECHT LIMBURGS BIJ